

JOURNAL

Urantia-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

TÄSSÄ NUMEROSSA

Lahja Rick Warren, Teksas, Yhdysvallat	1
Lukijatapaaminen Panamassa Andrés Rodríguez, Bogota, Kolumbia	1
Internetistä siepattua Seppo Kanerva (toim.), Helsinki, Suomi	2
Tanskalaisten tutustuttamista <i>Urantia-kirjaan</i> Jean Ascher, Kööpenhamina, Tanska	3
Mitä Urantia-kirja merkitsee minulle James Perry, Pohjois-Carolina, Yhdysvallat	7
Muuan opiskelija puntaroi Gard Jameson, Nevada, Yhdysvallat	13
UBIS-uutisia Dorothy Elder, Internet-koulun johtaja	15
Eventuation Jean Royer, Le Thor, Ranska	16
Vertauksia	17

INTERNATIONAL URANTIA ASSOCIATION

JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännesvuosittainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat.

IUA Journal ilmestyy englanniksi, suomeksi, ranskaksi ja espanjaksi.

Toimittajat

Päätoimittaja Carolyn Prentice; *toimittajat* Pascal Coulombe (Ranska), Cathy Jones (USA), Kari Kuosmanen (Suomi), Janet Nilsen (USA), Maggie Pyle (USA), Andrés Rodríguez (Kolumbia), Trevor Swadling (Australia).

Muunkielisten painosten tuotanto: Seppo Kanerva, muunkielisten painosten valvova toimittaja. Seppo Kanerva *suomi*; Chris ja Nicole Ragetly; Jean Royer ja Alain Gagnon *ranska*; Víctor García Bory, David Carrera Ibáñez, Elías García Canseco, Eduardo Jalles, Yolanda Bello Olvera, Liza Palm ja Bill Lloyd, *espanja*.

URANTIA-SÄÄTIÖN TOIMISTOT

KESKUSTOIMISTO–AMERIKAN YHDYSVALLAT

Urantia Foundation
533 Diversey Parkway
Chicago, Illinois 60614, USA
Puh: +1 (773) 525 3319; faksi: +1 (773) 525 7739
Sähköposti: urantia@urantia.org
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

SUOMI–POHJOIS- JA ITÄ-EUROOPPA

Urantia Foundation / Urantia-säätiö
Luhtikyläntie 712
16300 ORIMATTILA
Puh. ja faksi: (03) 777 8191
Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fi
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

AUSTRALIA–UUSI-SEELANTI–AASIA

Urantia Foundation
7 Walsh Street
North Narrabeen 2101 NSW, Australia
Puh./faksi: +61 (2) 9970 6200
Sähköposti: urantia@urantia.org.au
Verkkosivu: <http://www.urantia.org.au>

ISO-BRITANNIA JA IRLANTI

Urantia Foundation
2 Wanbourne Lane
NETTLEBED, Oxfordshire RG9 5BJ
Yhdistynyt Kuningaskunta
Puh./faksi: +44 (01491) 641 922
Sähköposti: urantia@easynet.co.uk

RANSKA–LÄNSI- JA ETELÄ-EUROOPPA

Urantia France S.A.
48, rue Douy Delcupe
93100 Montreuil sous Bois
Ranska
Puh. +33 (1) 5693 3513; faksi +33 (1) 5693 3511
Sähköposti: urantia@urantia.fr
Verkkosivu: <http://www.urantia.fr>

KANADA (Québec)

Fondation Urantia
707, route 138
Cap-Santé, Québec G0A 1L0
Kanada
Puh. +1 (418) 285 3333; faksi +1 (418) 285 0226
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

KANADA (Vancouver)

Urantia Foundation
2150 Bellevue Avenue 805
West Vancouver BC V7V 1C3
Kanada
Sähköposti: cascades@telus.net

VENÄJÄ

Fond Urantija
Bumazhnaja ulitsa 9 of. 310
198020 Sankt Peterburg
Venäjä
Puh./faksi +7-812-580-3018

MEKSIKO–LATINALAINEN AMERIKKA

Fundación Urantia
Apartado postal 19-400
03901 México DF
Meksiko
Verkkosivu: www.urantia-latina.org

Urantia-säätiöllä on lisäksi edustajat Argentiinassa, Belgiassa, Brasiliassa, Bulgariassa, Ecuadorissa, Espanjassa, Indonesiassa, Kolumbiassa, Koreassa, Kreikassa, Liettuassa, Meksikossa, Norjassa, Perussa, Senegalissa, Uruguayssa, Venezuelassa ja Virossa.

Ellei toisin mainita, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.

© 2002 Kansainvälinen Urantia-yhdistys

Lahja

RICK WARREN
Teksas, Yhdysvallat

Tekee perin juurin nöyräksi ajatella syliini pudotetun ilmoituksen ulottuvuuksia. Jos kirjan merkitys olisi tekijä, jonka mukaan kirjoja punnitaan, siinä tapauksessa *Urantia-kirjan* paino olisi suurin piirtein vastavankokoisen mustan aukon paino.

Lukemaan alettua ensimmäisenä tuntui totuuden löytämisestä koituva riemu. Totuus on – kuten tiedämme – elävää ja hengittävää. Eikä mikään kirja ole kuin välähdysmäinen selostus totuudesta, sellaisten olentojen esittämänä, joilla on vain osittainen, ajallisuuden ja tapahtumapaikan muovaama käsitys todellisuudesta. Minulle se kuitenkin on Urantian normien mukainen Totuus.

Lukemisen edessä ilmoituksen esittämä maailmankuva kehittyi mielessäni, kerääntyvä tietoaineisto saa minussa, katselijassa, aikaan muutoksia. Sen tapahtumaketkeä tarkkaan tiedostamattani, tämä muutos sai vasta käsittämäni selvityksen täyttämään mielessäni olleet tyhjiöt. Sekään ei kuitenkaan riittänyt, vaan tyhjiöiden täyttyminen valtasi sekä käsityksimaailmani taustan että sen edustan. Tämä tietenkin tapahtui, koska niin tahdoin, koska kurkottelin jatkuvasti kohti kirkkaampaa valoa, koska halusin koskettaa Jumalan viitan reunaa.

Kaikessa tässä kasvamisen halussa Urantia-ilmoituksesta tulee pohjaton hengellisen ravinnon lähde. Mitähän se tarjoaakaan tänään? Onko se kirjan keskivaiheen lihaisaa antia, Paratiisia esittelevän ensimmäisen ruokalajin meheviä siivuja vaiko loppupuolen makeaa jälkiruokaa?

Ilmoituksenantajat ovat tuskin välinpitämättömiä arvonantoa kohtaan. Sydämen nöyryydellä ja sielun ylitsevuotavuudella kiitän siis heitä viidennestä käänteentekevistä ilmoituksesta ja tuon julki loputtoman kiitollisuuteni siitä, että minulle on suotu tilaisuus tutustua Jumalaa koskevaan totuuteen, tietotoon elämän tarkoituksesta ja siitä, miksi pahuutta esiintyy muutoin hyvässä universumissa.

Elämäkulkuni alkoi muuttua siitä hetkestä, kun tartuin ilmoitukseen. On jokseenkin helppoa arvella, missä olisin, jos kirja olisi jäänyt löytymättä. Tuo mahdollinen elo on parasta jättää elämättä, kun tarjolla on se eteenpäin katsova, innostava, aina uutta tarjoava universumielämänura, jota elän Isän tyhjistä muovaamassa ikuisuudessa.

Kiitän kaikkia, jotka toivat Urantialle elävän veden; se maistuu hyvältä.

Lukijatapaaminen Panamassa

ANDRÉS RODRÍGUEZ
Bogotá, Kolumbia

Viime marraskuun 12. päivänä minulla oli tilaisuus vaihtaa kokemuksia ja ideoita neljän *Urantia-kirjan* lukijan kanssa Ciudad de Panamá ystävällisessä ja kosmopoliittisessa kaupungissa. Urantia-säätiön työntekijät Rober Solone ja Víctor Bory mahdollistivat tapaamisen luovuttamalla käyttööni luettelon panamalaislukijoista.

Kokoonnuimme 50:nneen kadun italialaiseen ravintolaan, jossa meillä oli tilaisuus tutustua toisiimme. Panamalaislukijat edustavat eri ammatteja niin, että mukana ovat sellaiset alat kuin elektroniikka, mainonta ja valokuvaus. Olen sittemmin saanut tietää, että mainitut henkilöt ovat jatkaneet tapaamisiaan, mikä epäilemättä ja ennen pitkää johtaa johonkin hyödylliseen. Luokoon Jumala valonsa heidän tielleen kohti hengellistä yhteisyyttä, ja kukapa tietää, vaikka saisimme kohtapuolin kuulla uusien opintoryhmien perustamisesta ja mahdollisesti jopa Panaman Urantia-yhdistyksestä.

Minulla oli niin ikään mahdollisuus käydä *Urantia-kirjaa* myyvässä kirjakaupassa. Myyjä selosti, että yksistään kyseisessä kaupassa oli myyty yli sata kirjaa. Toivokaamme, että innostus kirjaa kohtaan jatkuu, sillä Panama on

maa, joka on hengellisessä ja uskonnollisessa kuohuntatilassa. Vaihdoin ajatuksia muun muassa hindu-, muslimi ja baha'i-veljien kanssa. Näillä uskonnoilla on kauniit temppelit ja hyvin järjestyneet uskonnolliset yhteisöt. Jotkin temppeleistä ovat kaiken lisäksi arkkitehtonisia mestariteoksia, joille ei ole vertaa tällä pallonpuoliskolla. Baha'i-temppeli Kolumbuksenkadulla on yksi kyseisen uskonnon kahdeksasta temppelistä koko maailmassa. Jokainen temppeleistä on käynnin arvoinen. Hindu-temppeli sijaitsee mäen harjalla; sen seinillä ja alttarissa kuvatut lukemattomat jumalat ja muinaiset mestarit johdattavat vierailijan Ramajanan tarinoihin.

Näiden meille länsimaisille kristityille eksoottisten uskontojen temppelit eivät kuitenkaan ole ainoita. Panaman kaupungissa kirkkoja on niin tiuhaan, että joka viidennestä korttelista on mahdollista löytää jonkintyyppisen kirkon kokoontumissali. Useimmat niistä ovat kristillisiä, Taivaallisen Isämme palvontaa varten rakennettuja. Rohkenen itse asiassa sanoa, että Panama voi näytellä merkittävää osaa maailman ekumeenisessa liikkeessä, joka voimistuu päivä päivältä.

Internetistä siepattua

SEPPO KANERVA (toim.)

Helsinki, Suomi

Urantia-säätiö ylläpitää *Urantia-kirjan* lukijoita varten keskustelulistoja internetissä. Joillekuille näihin keskusteluihin osallistujillekin saattaa olla uutta sellainen tieto, että keskusteluja käydään neljällä kielellä: englanniksi, ranskaksi, espanjaksi ja suomeksi. Jotta saisitte edes häivähdyksen siitä, mitä muilla listoilla tapahtuu, olen valinnut näytteeksi pienen katkelman keskustelusta, jota käytiin suomenkielisellä listalla noin vuosi sitten. Valitut puheenvuorot ovat vain katkelma pitkästä keskustelujaksosta. Keskustelun tästä aiheesta aloitti **Sinikka Lilja** provosoivilla ja ”epäortodoksisilla” kysymyksillään.

Matti Heinonen kirjoitti: ”Sinikka [Lilja] antoi taas keran listan lukijoille kovan haasteen esittämällä kysymyksiä. Sinikka kirjoitti: ’Pastori Antti Kylliäisen kirjan mukaan Jumala rakastaa pyyteettömästi, sillä hänen mukaansa kaikki ihmiset pääsevät taivaaseen. Mutta kun tutkitaan *Urantia-kirjaa*, niin huomataan, että Jumala asettaa ehtoja taivaaseen pääsulle. Kirjamme mukaan meidän nimittäin pitää uskoa Jumalaan eli toisin sanoen Jumala odottaa meiltä rakkautta häntä kohtaan. Eikä siinä kaikki. Jumala suorastaan vaatii, että etsimme ja täytämme hänen tahtonsa. Vähempi ei hänelle riitä. Ja Paratiisissa Jumala edellyttää, että olemme yhtä täydellisiä kuin Jumala. Toisin sanoen yritän kysyä, mitä tarkoittaa, kun sanotaan Jumalan rakastavan pyyteettömästi?’

”Näkisin itse asian niin, että Jumala ei vaadi meiltä ihmisiltä mitään. Sen sijaan hän antaa meille mahdollisuuden vapaaehtoisesti osallistua yhdessä hänen kanssaan projektiin, jota voidaan Mirkun [Mirja Syrjäläinen] tapaan kutsua myös peliksi. Niin kuin millä tahansa maallisella pelillä, hänenkin pelillään on säännöt. Mikäli haluamme kentälle pelaamaan, ehtona on, että noudatamme sääntöjä. Jumalan pelin säännöt ovat kuitenkin reiluja sikäli, että meidän ei itse asiassa tarvitse muuta kuin luopua vähitellen ja pikku hiljaa epätäydellisyydestämme. Tässäkään pelissä hyviin saavutuksiin ei päästä väkisin yrittämällä vaan pikemminkin rauhallisella, keskittyneellä ja rennolla otteella. Kannattaa myös muistaa, että palkinnot pelissä ovat ruhtinaalliset ja että kaikki osallistujat palkitaan. Mitä tarkoittaa tässä yhteydessä Jumalan pyyteetön rakkaus? Kyllä se tarkoittaa sitä, että riippumatta omasta valmiudestamme lähteä mukaan peliin ja seikkailuun, hän rakastaa meitä; yhtä paljon ja täydellisesti amatööriä kuin huippuammattilaista ja sitäkin, joka päättää jäädä katsoon tai poistuu kokonaan maisemista. Aivan pyyteettömästi.”

Risto Mäntynen muistutti rakkauden ja palvelun välistä suhteesta kirjoittaessaan: ”Rakkaudesta on puhuttu paljon listalla, mutta vähemmälle huomiolle on jäänyt se, mihin rakkaus johtaa. Tässäkin suhteessa *Urantia-kirja* on

mielestäni johdonmukainen: aito rakkaus ei voi johtaa muuhun kuin aitoon palveluun.

”Rakastava asenne, palvelu, ei voi lähteä siitä, että yhteisön yksilöiden rikkeet jätetään huomiotta tai painetaan villaisella. Jos nyt joku sattumoisin rikkoisi yhteisöä vastaan, voisi olettaa, että asiaan tartutaan; ensin rationaalisesti järkeillen, tunteisiinkin vedoten. Jos rikkomukset jatkuvat eikä rikkojan asenteissa tapahdu muutosta, tartutaan asiaan painokkaammin, myöhemmin myös varoituksia antaen. Varoitukset annetaan ensin yksityisesti ennen kuin asia otetaan esille ryhmässä. Viisaudesta riippuu, miten nämä varoitukset annetaan ja miten hyvin ne menevät perille.

”Jos nyt olisi niin, että jollakulla olisi taipumusta jatkuvasti vääristellä totuutta ja tulkita kosmista lakia omiin itsekkäisiin tarkoituseriinsä sopivasti, ei rakkautta voi olla sellainen, ettei asiaan puututa. Kohtuullista olisi mielestäni se, että erhe tuomitaan, mutta erheen tekijää silti rakastetaan.

”Ajallisuudessa on mielestäni täysin turha sellainen toive, että rakkaus ilmenisi jokapäiväisessä elämässä hurmoksena, jatkuvana huippukokemuksena, nirvanana tai ekstaasina. Omasta mielestäni rakkaus on asenne eikä tunne, ja tätä tosiasiaa ei mielestäni yhtään vähennä se, että rakastava asenne usein herkistää mielen positiivisia tunteita, empatiaa, liikutusta ja mielihyvää.

”Jos joku vielä on sitä mieltä, ettei Jeesus rakastanut aidosti lähimmäisiään, lukekoon *Urantia-kirjan* neljännen osan alusta loppuun ja saakoon selville, mihin rakkaus universumin äänilaidoilla, Urantian kaltaisella kehittyvällä planeetalla, voi johtaa.”

Eija Seppänen vastasi Ristolle ja muille: ”*Urantia-kirjan* sivulla 1228 esiintyvässä rakkauden määritelmässä (*rakkaus – tämän sanan oikeassa merkityksessä – tarkoittaa eheiden persoonallisuuksien keskinäistä arvonantoa, olkoot nämä persoonallisuudet inhimillisiä tai jumalallisia tabi inhimillisiä ja jumalallisia*.) on kaksi näkökohtaa, jotka ovat minusta merkittäviä. Ensinnäkin ’eheä persoonallisuus’ ja toiseksi ’keskinäinen arvonanto’. Tuo saattaa kuulostaa ehkä hieman jopa kuivakkaalta, ikään kuin siitä olisi puristettu tunteet ja intohimot pois. Mutta ei se ole sitä! Minusta asia on suorastaan päinvastoin eli järjestys on tämä: eheä persoonallisuus–keskinäinen arvonanto–rakkaus ja sitten, tervetuloa tunteet ja intohimo! Tämä on mullistavaa. Tämä on superajattelua. Jos järjestys on rikkinäisellä persoonallisuudella tällainen ensin tunteet ja intohimo, joita luullaan rakkaudeksi, sellainen suhde päättyy useimmiten vääriä käsityksiin, vihanpitoon ja pahimmassa tapauksessa tulee puukko selkään, koska ’sinä et rakasta minua’.

”Eheää persoonallisuutta määritellään useassa *Urantia-kirjan* kohdassa, esimerkiksi kohdassa ’Jeesus ihmisenä’, ’hengellisyden ja mielellisyden seitsemän kehän saavut-

taminen’, ja koko IV osa kertoo käytännössä eheästä persoonasta, Nebadonin Mikaelista ihmisen hahmossa.

”Koska itse en ole saavuttanut kehiäni enkä persoonallisuuteni eheyttä, en tiedä, mitä tällainen rakkaus merkitsisi, mutta näen sen ihanteena, joka ei olisi ainoastaan rakkautta vaan superrakkautta.”

Kari Kuosmanen puolestaan totesi: ”On jatkuvasti yllätyksiä tuottavaa, kuinka erilaisia me ihmiset voimme olla. Kun kirjoitin ajatuksiani altruistisesta rakkaudesta, odotin joko neutraalia uskovaisten hyminää tai hiljaisuutta tyyliin: Ei kai tuo anna aiheita kommentointiin. Kun Sinikka sai tukijoita ajatukselleen rakkauden vastavuoroisuuden (jonkin asteisen itsekkyyden) välttämättömyydestä, olin lievästi hämmästynyt – en toki pahassa mielessä. Kun on elämää suurempi asia tutkittavana, on mielenkiintoista, kuinka jokainen yksilö painottaa voimakkaasti juuri itselleen läheisiä teemoja. Jollekulle saattaa olla keskeistä palvelu, toiselle rukoileminen, kolmannelle jumalallisten mysteerioiden mietiskely ja niin edelleen, lähes loputtomiin. Jotkut taas saattavat olla hengellisiä moniottelijoita, jotka syttyvät vähän lajiin kuin lajiin. Täytyy tunnustaa, että altruistinen rakkaus on ollut minulle yksi erityistä mielenkiintoa nostattavista aiheista. Niinpä olen tullut lopulta siihen tulokseen, ettei muunlaista rakkautta oikeastaan ole olemassakaan, koska itsekkyyks on oikeastaan lähes vastakohta rakkaudelle. En halua lyödä edes pehmeäkantisella *Urantia-kirjalla* ketään päähän, mutta seuraavan lainauksen olen täysin valmis allekirjoittamaan:

Joudutte elämään kapeaa ja mitätöntää elämää, jos opitte rakastamaan vain niitä, jotka rakastavat teitä. Ihmisen tuntema rakkaus saattaa tosiaankin olla vastavuoroista, mutta jumalallinen rakkaus on kaikessa täyttymyksen et-sinnässään ulospäin suuntautunutta. Mitä vähemmän luodun olemuksessa on rakkautta, sitä suurempi on rakkau-

den tarve, ja sitä enemmän jumalallinen rakkaus pyrkii tyydyttämään tuollaisen tarpeen. Rakkaus ei koskaan etsi omaansa, eikä kukaan voi sitä itselleen lahjoittaa. Jumalallinen rakkaus ei voi olla itseensä pitäytyvää, vaan sitä täytyy lahjoittaa epäitsekkäästi. [1739:6]

”Tässä meille kaikille oikeaa suunnan ja tavoitteen asettaa pyrkiessämme kasvamaan rakkaudessa kanssaihmiisiin. Seuraavat ajatukset ovat minusta erityisen kannustavaa luettavaa:

Pelkkää tahdonponnistus ei riitä siihen, että aidosti rakastaisit kanssaihmiäsi. Rakkaus syntyy vain lähimmäisesi vaikuttimien ja näkemysten perin pohjaisesta ymmärtämisestä. Yhtä tärkeää ei ole, että rakastat tänään kaikkia ihmisiä kuin että joka päivää opit rakastamaan taas yhtä ihmistä lisää. Jos joka päivä tai joka viikko yllät ymmärtämään taas yhtä uutta lähimmäistäsi, ja jos tämä on se, mihin joka tapauksessa kykenet, silloin olet eittä-mättä sosiaalistamassa ja kiistämättä hengellistämässä persoonallisuuttasi. Rakkaus on tarttuvaa, ja kun inhimillinen kiintymys on järkevää ja viisasta, rakkaus on tarttuvampaa kuin viha. Mutta vain aito ja epäitsekäs rakkaus on kiistattoman tarttuvaa. Jospa vain jokaisesta kuolevaisesta voisi tulla dynaamisen kiintymyksen keskus, niin tämä hyvänlaatuinen rakkauden virus ottaisi kohtaa kokonaan valtaansa ihmiskunnan tunnekylläisten emootioiden virran sellaisessa laajuudessa, että rakkaus sulkeisi sisäänsä koko sivilisaation, ja se merkitsisi, että ihmisten veljeys on toteutunut. [10989]

”En oikeastaan osaa noihin lainauksiin mitään muuta lisätä kuin sen, että ne ovat mielestäni ehdottomasti totta.”

25-vuotinen työrupeama:

Tanskalaisten tutustuttamista *Urantia-kirjaan*

JEAN ASCHER

Kööpenhamina, Tanska

Luin *Urantia-kirjan* vähintäänkin kahdesti ensimmäisen runsaan kymmenen vuoden kuluessa enkä puhunut siitä pahasti kenellekään. Tai ehkä mainitsin siitä jollekulle ystävälle ja sukulaiselle, mutta kukaan heistä ei osoittanut vähäisintäkään kiinnostuksen merkkiä. Joku sanoi, että kirja oli mutkikkain tieteen ja satuilun sekoitus, jonka hän oli koskaan nähnyt. Hänen mielestään kirja oli ”maailman suurisuuntaisin kirjallinen sekamete-lisoppa aineksinaan hölynpöly ja tiede”. Muuan toinen sanoi: ”Jos kirja tosiaankin on viides ilmoitus, miksei maailma sitten jo tiedä siitä. Eihän se voi olla jumalallinen ilmoitus, sillä tuskin kukaan on siitä tietoinen.”

Haluan aluksi todeta, että kaikki tässä kirjoittamani on omia henkilökohtaisia mielipiteitäni. En ole kristinuskon

enkä tanskalaisen mielen, sielun tai hengen monimutkaisten psykologisten kompleksien erikoistuntija. Useimmat tanskalaiset kuuluvat kristilliseen valtiokirkkoon ja maksavat kirkollisveronsa valtionveron ohessa. Perin harva silti käy kirkossa, ellei lukuun oteta häitä, lasten konfirmaatiota ja hautajaisia. Tanskan kristillinen kirkko on hyvin organisoitu ja vakiintunut, ja oman kokemukseni mukaan tanskalaiset eivät yksinkertaisesti vain puhu uskonnollisista tunnoistaan. Kun keskustelu kääntyy kristinuskoa koskeviin asioihin, useimmat kristityt sanovat joko, ettei asiaa voi oikeastaan selittää tai että he vain eivät halua keskustella asiasta.

Kun suunnilleen vuosikymmen oli kulunut, ryhdyin puhumaan kirjasta avoimemmin ystävilleni ja sukulaisille-

ni. Annoin *Urantia-kirjoja* noina vuosina lahjaksi henkilöille, jotka tuntuivat siitä kiinnostuvan. Osallistuin erilaisiin kansallisiin konferensseihin, tapasin uusia ihmisiä ja sain heidän kiinnostuksensa heräämään yksinkertaisesti sillä, että kykenin selittämään tiettyjä sellaisia vaikeita tosiasioita, joita he itse eivät olleet koskaan kyenneet ymmärtämään.

Lähetin nimettömästi erinäisen määrän *Urantia-kirjoja* tietyille tanskalaisille, jotka olivat kaikki jollakin tavoin mukana teologiassa, Raamatun käännöstyössä ja uskonnon tutkimisessa. He olivat kaikki kristinuskon parissa työskenteleviä julkisuuden henkilöitä. Heihin kuului raamattusanakirjojen laatijoita, maan yliopistojen opettajia ja tiedotusvälineissä ahkerasti näkyviä persoonallisuuksia. Kirjan minulta nimettömästi vastaanottaneet olisivat halutessaan saaneet lähettäjän helposti selville. *Urantia*-säätöillä on lupa antaa nimeni ja osoitteeni lukijoille.

Tällä keinoin ei ilmaantunut yhtäkään lukijaa. Kirja vain töytäistiin hyllyyn eikä sitä tietääkseni koskaan luettu. Jos jotkut heistä lukevat *Urantia-kirjaa* salassa, siinä tapauksessa he ennemmin tai myöhemmin tulevat esille, mutta tähän mennessä heistä ei ole kymmenen vuoteen kuulunut sanaakaan.

90-luvun alussa otin yhteyttä Kööpenhaminan teologiseen yliopistoon tarkoitukseni löytää muutama opiskelija, jotka auttaisivat minua *Urantia-kirjan* käännöstyössä. Kiinnitin viestejäni ilmoitustauluille. Kukaan ei vastannut. Kävinpä erään arvostetun Raamatun eksegetiikan parissa toimivan teologin juttusillakin. Keskustelimme ja kertoilin hänelle ystävälliseen sävyyn *Urantia-kirjasta*, mutta hän ei edes halunnut nähdä kirjaa, joka oli mukanaani pienessä laukussa. Hänelle vain Raamattu on oikeaa Jumalan sanaa. *Urantia-kirjan* täytyy niin muodoin olla harhaoppia.

Urantia-kirjan taustoja tutkiessani sain tietää, mitä ilmoittajat olivat sanoneet joulusta. Sain siitä uuden idean. Tämän uuden lähestymistavan mukaisesti laadin kirjeen 120 seurakunnalle, joista puolet Kööpenhaminassa, puolet Odensessa. Ehdotin kirjeessäni, että työskentelin yhdessä kirkon kanssa luodaksemme joulumessun, jonka myötä seurakunta voisi kunnioittaa maailman erilaisia rauhantehtäjiä, sellaisia kuin Aatami ja Eeva, Seet, Eenok, Maki-venta Melkisedek, Amen-emope, Ikhnaton, Abraham, Iisak, Joosua, Elihu, Samuel, Elisa, Aamos, Hoosea, Jeremia, Hesekiel, Esra, Daniel, Haggai, Malakia, Gautama Siddhartha, Konfutse, Lao-tse, Zarathustra, Pindaros, Xenofanes, Anaxagoras, Sokrates, Plato, Aristoteles, Johannes Kastaja, Jeesus Nasaretilainen, Abner, apostoli Johannes, naisten ryhmä (Jeesus), seitsemänkymmentä evankelistaa, Rodan Aleksandrialainen, Stefanus, Paul Tarsolainen, Filon Aleksandrialainen, Barnabas, Athanasios, Clemens Aleksandrialainen, Muhammed, Martin Luther ja guru Nanak.

Ehdotin lisäksi, että kirjoitamme yhdessä uuden ”Isä meidän” -rukouksen. Ajatukseni oli kääntää muutama tällainen rukous *Urantia-kirjasta* ja esittää tekstit sitten kirkolle. Missään vaiheessa en puhunut *Urantia-kirjasta*.

Ideana oli luoda kaikille ihmisille heidän ihonväriinsä, uskontoonsa ja rotuunsa katsomatta avoin messu. Sen oli määrä olla yhden illan tapahtuma, jonne ihmiset voisivat tulla suoraan kadulta osallistuakseen rauhanmessuun ja kunnioittaakseen niitä miehiä ja naisia, jotka olivat elämänsä aikana tehneet paljon ihmiskunnan rauhan hyväksi. Sain erilaisia perin äkäisiä vastauskirjeitä, eikä yksikään 120 kutsutusta vastannut myönteisesti.

Älä luovuta

Kirjoitin tämän maan neljälle suurimmalle sanomalehdelle kuusisivuisen artikkelin otsikkonaan ”Hyvää syntymäpäivää, Jeesus”. Kirjoitin sen ikään kuin olisin Jeesuksen **todellinen** veli. Jeesus oli poistunut planeetalta ja minä, hänen veljensä, kertoilin nyt hänelle, mitä tanskalaiset tekivät hänen merkkipäiväänsä viettääkseen. Elettiin joulun aikoja. Kaikki neljä lehteä hylkäsivät artikkelini selityksittä. Olivatko kirjoittajan kykyni ja kielenkäyttöni paljonkin normaalitason alapuolella! Vai olisiko ollut niin, että erilainen näkökulma ei kiinnostanut lehtiä.

Nouse ja taistele oikeuksiesi puolesta

Päätin seuraavaksi astua julkisuuteen. Olen näet esiintyvä taiteilija, ilonpitäjä. Minut tunnetaan Tanskassa hyvin, joten aina kun jokin sanomalehti soitti haluten juttua tai haastattelua sirkukseni tiimoilta, yritin kutoa tekstiin muutakin tietoa. Muutama vuosi sitten minusta julkaistiin toiseksi suurimman sanomalehden kulttuuriosaston etusivulla jopa valokuva, jossa istun puutarhassani *Urantia-kirjaa* lukemassa. Juttu kertoi minusta yhtenä viidestä-kymmenestä epätavallisesta ihmisestä, joten minulla oli vapaus sanoa yhtä ja toista – minkä myös tein. Odotin edes jonkinlaista palautetta. Kukaan koko Tanskassa ei kuitenkaan reagoinut. Lehden levikki on puoli miljoonaa kappaletta.

*Vaikeudet saattavat uhmata keskinkertaisuutta ja lan-
nistaa pelokkaat, mutta oikeita Kaikkein Korkeimpien
lapsia ne vain kannustavat. [556:7]*

Tuohon mennessä olin jo hyvin perillä tanskalaisten suhtautumisesta *Urantia-kirjaan*. Siispä päätin aloittaa julkisen opintoryhmän. Sain luvan käyttää Odensen kansalaistalon julkisia tiloja. Julkistin ilmoitustauluilla ja sanomalehdissä kiinnostukseni sellaisia ihmisiä kohtaan, jotka opiskelevat filosofiaa, kosmologiaa ja uskontoa. Kolmen kuukauden ajan istuin joka keskiviikkona kolme tuntia odottamassa kiinnostuneita (ja odottaessani luin paljon). Kaiken kaikkiaan neljä henkilöä ilmaantui, ja vain yksi tuli useampaan kertaan. Samainen mies osti *Urantia-kirjan*, mutta kolmen tai neljän käynnin jälkeen hän hävisi ja palasi vasta neljä vuotta myöhemmin eli keväällä 2000.

Ihmiskunta on ollut hidas oppimaan, ettei tavoitteiden ja toiminnan tulosten välillä välttämättä ole mitään yhteyttä. Ihmiset alkavat vasta nyt käsittää, että olemassaolon pü-

rissä reaktiot esiintyvät tekojen ja niiden seuraamusten välillä. [951:5]

Vuodesta 1955 vuoteen 2000 työskentelin käännöksen kimpussa, mutta vuoden 2000 alkupuolella edellä mainittu henkilö soitti eräänä päivänä ja sanoi olevansa nyt valmis toimimaan kanssani tanskalaisten tutustuttamiseksi *Urantia-kirjaan*. Keksaisimme sanan Durantia tarkoittamaan Tanskan Urantia-opintoryhmää.

Durantia-opintoryhmä ryhtyi töihin. Halusimme kumpikin saada mukaan lisää kiinnostuneita opintoryhmän aloittamiseksi. Kutsuimme osapuulleen 20 lähimpää ystäväämme tapaamiseen ystäväni kodissa. Laadimme tapaamiselle ohjelman, toimimme sinne kuvia (eli Jesusonian Foundationilta saatavat John Byronin ”Universumisarja” ja ”Aikakautinen ilmoitus”) ja oheisteoksia kuten *Study Aid for part IV, The Concordex* ja *The Paramony*, sekä ostohintaan myytäviä kappaleita *The Urantia Bookin* viimeisimmästä painoksesta. Kaikkiaan meitä oli yksitoista, jotka vietimme yhdessä mukavan illan, ja möimme kaksi kirjaakin.

Noin puoli vuotta myöhemmin järjestimme toisen esittelytilaisuuden, mutta tällä kertaa paikkana oli kansalaistalo, jonne kutsuimme henkilökohtaisesti noin 40 henkilöä. Vain kaksi tuli.

Vuonna 2001, noin yhdeksän kuukautta myöhemmin, järjestimme taas esittelytilaisuuden ja paikkana oli nytkin sama kansalaistalo. Henkilökohtainen kutsu lähetettiin 60 henkilölle. Tällä kerralla paikalle ilmestyi neljä. Kaksi poistui tunnin kuluttua, mutta viimeiset kaksi viipyivät kunnes päätimme lähteä kotiin.

Informaatio näistä kahdesta esittelytilaisuudesta toimitettiin neljälle suurimmalle valtakunnalliselle sanomalehdelle, mutta yksikään niistä ei julkaissut asiasta rivin puolikastakaan.

Tanskan kuningatar vietti 60-vuotispäiväänsä toukokuussa 2001, ja päätimme lahjoittaa hänelle ison kovakantisen kirjan. Kirjoitimme kumpikin kirjaan omistuskirjoituksen ja syntymäpäivän aamuna toimitimme sen suoraan Kööpenhaminan kuninkaanlinnaan.

Olen kokeillut myös kirjan lahjoittamista kirjastoille. Otin yhteyttä Tanskan kuuteen suurimpaan kirjastoon. Nyt *Urantia-kirja* on niistä kolmen hyllyillä: Kööpenhaminan kuninkaallinen kirjasto, Århusin teologinen yliopisto ja Ålborgin yliopisto. Kolme muuta torjuivat tarjouksen. Yksi kirjastoista, nimittäin Odensen yliopistokirjasto (Tanskan toiseksi suurin) ilmoitti, että koskei kukaan ole useaan vuoteen tiedustellut tällaista kirjaa, sitä kohtaan ei ilmene mitään kiinnostusta. He (pääkirjastonhoitajat) väittivät lisäksi, että koska kirja oli ilmainen ja koska kukaan ei ollut koskaan sitä kysellyt, se ei oletettavasti kiinnostanut heidän yliopistonsa opiskelijoita.

Viimeisten 10 vuoden kuluessa Tanskassa on jaettu 25 *Urantia-kirjaa* yksityishenkilöille, ystäville ja henkilöille, jotka omalla alallaan ovat osoittaneet jonkinlaista kiinnostusta universumitietämisestä, -ymmärrystä ja -viisautta

kohtaan. Internetin kautta on saatu muutama kontakti, mutta lähes 25-vuotiset ponnistelut *Urantia-kirjan* tunnetuksi tekemisen hyväksi ovat tuottaneet vain yhden henkilön, joka on osoittanut todellista ja vilpitöntä kiinnostusta. Johtuuko tämä toimintatavastani tai jostakin tekijästä tanskalaisten psyykessä, sitä en tiedä.

Viimeisten 25 vuoden aikaiset yhteyteni satoihin tanskalaisiin (ihmisiin, jotka ovat kiinnostuneita kosmisesta ymmärryksestä, tiedosta ja viisaudesta) ovat opettaneet minulle, että muiden ihmisten tavoin he ovat usein sisimmän olemuksensa suhteen puolustusasemissa; toisinaan he yksinkertaisesti torjuvat kutsun jakaa sisimpäänsä ja kommunikoida. He näyttävät itseriittoisilta. He ovat myrskyävällä merellä purjehtivan yksinäisen laivan kaltaisia luottaessaan vain ja ainoastaan radioyhteyteensä maasemaan eli niin kutsuttuun hyvinvointivaltioon. Jokaiseen lähelle sattuvaan alukseen suhtaudutaan kuin se olisi merirosvolaiva, joka käy mielen, hengen ja sielun kimpupuun.

Kun vartutte iässä ja kun kokemuksenne valtakunnan asioiden osalta karttavat, tuleeko teistä tabdikekaampia siinä, miten kohtelette bankalia kuolevaisia, ja suvaitsevampia siinä, miten tulette toimeen itsepäisten tovereittenne kanssa? Tabdikekuus on sosiaalisen vaikutusvallan tukipiste ja suvaitsevuus on suurenmoisen sielun tunnusmerkki. [1740:5]

Esiintyjän elämäni osana olen tullut läheisiin kosketuksiin mustan rodun, eritoten rastafarien, kanssa. Rastafarien filosofian ja viisauden tutkiminen (elämää elämällä) on osoittanut, että *Urantia-kirjan* ja raston opetusten välillä on koko paljon yhtäläisyyksiä. Kumpikin puhuu Ykseydestä, yhdestä kansasta, yhdestä Jumalasta, yhdestä rakkaudesta, yhdestä määränpäästä, yhdestä tavoitteesta. Sen, että jotkut rasiat polttavat marijuanaa ja pitävät sitä jumalallisena yrttinä, ei tulisi sumentaa sitä tosiasiaa, että useat asialle omistautuneet rasiat elävät ilman kyseistä ainetta. Itseni tavoin hekin pääsevät luonnolliseen hyvänolontunteeseen jumalallisella tavalla eläen; luonnollisella tavalla eläen, eläen harmoniassa ja rauhassa Ainoan ja kaikkeuden kanssa; antaen enemmän kuin ottaen; työnsä hedelmät veljiensä kanssa jakaen; ikuisen ja elävän universumin korkeinta Luojaa kunnioittaen ja palvoen.

Kosmisen mielen olemassaolon tosiasia selittää ihmisellä ja ihmistä korkeammalla olevilla olennoilla tavattavien erilaisten mielityyppien välisen sukulaisuuden. Toistensa seuraan etsiytymistä ei esiinny pelkästään sukulaissielen välillä, vaan myös sukulaismielet ovat varsin kanssakäymis-haluisia ja taipuvaisia yhteistyöhön toistensa kanssa. Eri ihmismielten havaitaan toisinaan kulkevan hämmästyttävän samankaltaisia ja selittämätöntä yksituumaisuutta osoittavia ratoja. [191:6]

Kebityspäriset uskonnot ja ilmoitususkonnot saattavat metodiensa puolesta erota toisistaan merkittävästi, mutta

vaikuttimien kohdalla vallitsee suuri yhtäläisyys. Uskonto ei ole mikään elämän erityisfunktion, vaan se on paremminkin elämäntapa. [1100:3]

Kun joku kuolevainen täysin hyväksyy jonkun toisen kuolevaisen uskontofilosofian, osoittaa tällainen ilmiö, että näillä kahdella olennolla on ollut samanlainen uskonnollinen kokemus niistä asioista, joita heidän samanlainen filosofis-uskonnollinen tulkintansa koskee. [1130:1]

Urantia-kirjasta peräisin olevaa tietoa ja viisautta käytän sirkusesityksissäni jatkuvasti. Olen viimeiset 21 vuotta ansainnut elantoni esityksilläni omassa Chang High -sirkuksessa. Se on yksipyöräisillä polkupyörillä esiintyvien nuorten sirkus, jossa tehdään kaikkea sitä, mitä muut tekevät kaksipyöräisellä, ja vähän enemmänkin. Matkustamme pitkin ja poikin Skandinaviaa ja Eurooppaa ja esiinnyimme juhlilla, karnevaaleissa, kaduilla ja eri yhteisöjen sisätiloissa.

Loin sirkusnumeron, jonka nimi on ”Mentaalinen striptease”. Olen usean nuoren keralla korkealla kirahvin (jollaiseksi kutsutaan 2–3 metriä korkeita yksipyöräisiä) selässä ja yllämme on seitsemän erilaista T-paitaa, kuva jokaisen etumuksessa. Esitän rappia kullekin T-paidalle, joka sitten joutaa pois yltäni. Seitsemän rap-teemaa käsittelevät seuraavia asioita:

1. Rodut: sillä, mitä ihonväriä, uskontoa tai sukupuolta edustat, ei ole merkitystä; tässä maailmassa kuulumme kaikki samaan kansaan.
2. Terveys: Elämme elämämme ruumiissa, pidä sen vuoksi siitä hyvää huolta. Älä polta tai ryyppää, älä myrkytä itseäsi. Kukapa haluaisi olla jätettä!
3. Taikausko: Tällä planeetalla esiintyy kamala määrä sekoittavia uskomuksia, mutta sinun tulisi tietää, ettei ole tähtiä, planeettoja tai ufoja, joilla olisi mitään vaikutusta sinuun tai elämääsi. Ainoat tahot, jotka sinuun vaikuttavat ovat sinä itse, elämä ja Jumala. Kaikki muu on salatieteellistä, mystistä hölynpölyä.
4. Kasvikunta: Elämme vihreällä planeetalla, jolla esiintyy kaikissa sateenkaaren väreissä suuri määrä kukkia, pensaita ja puita, joista saamme energiamme. Pidä siis hyvää huolta siitä kaikesta, jotta lapsenlapsesi voi elää yhtä terveenä kuin sinä itse tänään elät.
5. Eläinkunta: On olemassa melkoinen määrä erilaisia, erimuotoisia ja eriluonteisia eläimiä, pidä siis niistä hyvää huolta, istuvat ne pääläellasi tai murisevat ne sinulle, sillä ilman eläimiä sinua ei olisi olemassa.
6. Kansallisuus: Tällä planeetalla on noin 250 maata, eikä niissä kaikissa vallitse rauha ja veljeys. Pyydän sinua pistäytymään naapurissa ja sanomaan ”terve”. Sikäli

kuin kykenen ymmärtämään, ainoa keino tuoda rauha ja hyvä tahto ihmisten keskuuteen on tutustua heihin, joita ei vielä tunne.

7. Jumala: Maailmassa esiintyy yli 400 erilaista uskontoa, mutta teidän kaikkien tulisi tiedostaa, että Jumala ei todellakaan välitä siitä, mihin uskontoon uskot tai millä nimellä Luojaasi kutsut, kunhan tiedostat, että Jumala on Ainoa.

Lopuksi lausun Vern Grimsleyn tunnetun tekstin: ”Koko ihmiskunta on yhtä valtavaa perhettä, tämä maailma on kotimme. Nukumme saman katon, tähtitaivaan, alla. Lämmittelemme saman lieden, liekehtivän auringon, hehkussa. Seisomme samalla maaperällä, hengitämme samaa ilmaa, juomme samaa vettä ja illalla kävelemme saman kelmeän kuun alla. Ainoan Jumalan lapsina olemme veriveljiä ja Jumalan maailmanlaajuisen perheen jäseniä.”

Numero vaikuttaa yleisöön syvästi, ja siitä pidetään, vaikeivat ihmiset tiedä, mistä esitetty tieto on peräisin.

Toimittuani neljännesvuosisadan *Urantia-kirjan* tunnetuksi tekemisen hyväksi Tanskassa olen saanut kokemuksen jollainen ei muutoin olisi ollut milloinkaan mahdollinen. Olen oppinut arvostamaan ja rakastamaan ihmisten erilaisuutta; hyväksymään ja käsittämään sen, että muutokset ihmismielessä riippuvat vain ja ainoastaan sisäisestä motivoitumisesta ja vapaasta muuttumisen tahdosta, tahdosta päästä irti eläinperäisistä alkeellisista ihmisen käsityksistä kohti jumalallisia ja hengellisiä käsityksiä.

Jos elämänsä eläen tulee tietoiseksi siitä, mikä Jumalan tahto on, silloin on tehtävä päätös Jumalan tahdon täyttämiseksi. Muuttuessaan puhtaasti inhimillisestä osittain jumalalliseksi kokee jotakin todellista ja ainutlaatuista. Tämä muodonmuutos tai ominaisuuksien yhdistyminen on ihmisen todellinen elämällä tehtävä työ maan päällä. Yhdistyessään ihmisen on fuusioitava ihmistahtonsa Jumalan tahtoon. Ihmisalkiomme sisältää ne potentiaalit ja ainesosat, jotka tarvitaan kohottamaan ja nostamaan sielumme harmoniaan Universaalisen Isämme, kaikkien elävien olentojen Alkuunpanijan ja Korkeimman Päällikköluojan, kanssa. Kokemukseni on opettanut minua olemaan enemmän kuin kärsivällinen ja suvaitsevainen. Se on auttanut minua oivaltamaan, mitä anteeksi antaminen ja rakastava hyväksyminen merkitsevät itse kunkin väärintekijän kohdalla.

Joten pysy universaalisenä ja sopusoinnussa Elämän pyörän kanssa ja anna jumalallisen Kosmisen Tietoisuuden ja jumalallisen älyn ohjata itseäsi rakkauden labyrintin läpi.

Jatkakaamme hyvää työtämme. Lähetän parhaat terveiseni teille ja toivon näkeväni teidät joskus jossakin seitsemännen superuniversumin tulevaisuudessa tai sen tuolla puolen.

Mitä *Urantia-kirja* minulle merkitsee

JAMES PERRY

Pohjois-Carolina, Yhdysvallat

Koettaessani kertoa teille ajatuksiani siitä, mitä *Urantia-kirja* minulle merkitsee, uskon olevan hyödyksi, jos kerron teille muutamista elämäni kohokohdista ajalta, jolloin minulla on ollut etuoikeus opiskella *Urantia-kirjaa*. Koska *Urantia-kirja* on kannaltani omannut eri merkityksiä ja arvoja aikoina, jolloin se on ollut osa elämäni, niin ehkäpä se, että kertoilen elämäntaipaleestani tämä kirja matkassani, on omiaan välittämään teille tarkemman kuvan siitä, miten merkitykset ja arvot ovat elämässäni kasvaneet siitä hetkestä, kun kohtasin *Urantia-kirjan*.

Eletään syksyä 1976, jossakin lokakuun puolivälissä, ja olen toiminut lääkäriharjoittelijana sairaalassa neljä ja puoli kuukautta. En ole vielä täysin pätevä harjoittelussa, ja niin minulta kuluu paljon aikaa rutiinitehtäviin yövuorojen aikana. Kello on noin kolme aamulla, kun vastaan hoitajan kutsuun tulla tarkistamaan erään potilaan kunto. Kulkiessani hoitajain tiloja kohti, käyn mielessäni pikaisesti läpi keksimääni keinoa ratkaista minua vaivaava pulma eli se, miten pysyä hereillä, ja toivon että saisin nukkua edes pari tuntia ennen seuraavan työpäivän alkua. Tulen hoitajain tilaan ja huomaan, ettei siellä ole ketään minua tervehtimässä. Katselen ympärilläni ja huomioni kiinnittyy pieneen kulmahuoneeseen vähän matkan päässä vastaanottotiskistä. Näen siellä hoitajan, joka on syventynyt lukemaan jotakin suurikokoista sinistä kirjaa. Tiedustelen, mitä hän lukee. Hänen vastauksensa ei juurikaan selvitä, mitä hän lukee. Hän sanoo jotakin sen tapaista kuin, että tämä kirja on ”muuta maata” ja että se ”vie jalat alta” ja että hänen ystävänsä, joka on peräti psykiatri, uskoo kirjan olevan ”muusta maailmasta”. Kysyn häneltä, saisinko vilkaista sitä, ja hän ojentaa kirjan oitis minulle. Silmäilen sisällysluetteloa ja panen merkille, että kirja käsittelee Jumalaa ja maailmankaikkeutta. Huomaan myös, että kirjassa on jakso, joka esittää aikajärjestyksessä Jeesuksen elämän.

Välitön vaikutelmani kirjasta on, että se on teos, jonka haluaisin saada. Ei niin, että siinä esitetty informaatio olisi määrättömästi minuun vaikuttanut, vaan pikemminkin, koska se olisi kiva kirja liittämään kokoelmaani esoteerisia teoksia, jollaista olin parhaillaan keräämässä. Tuohon aikaan harrastin nimittäin lääkäriopintojeni lisäksi niin kutsuttua okkulttista kirjallisuutta. Ensi sijassa pyrin löytämään tietoa, joka mahdollistaisi minun muuttaa todellisuutta minuuden muuttamiskokemusta läpikäymättä. Olin okkulttista kirjallisuutta tutkiessani monet monituiset kerrat lukenut, että oli olemassa kenen tahansa saatavilla oleva voima, kunhan vain käytti riittävästi aikaa löytääkseen keinon sen käyttämiseen. Olin opiskellut opiskelemasta päästyäni, mutta en koskaan löytänyt sitä salaisuutta, jolla tuon jumalallisen voiman saa itselleen ilman, että samalla hankkii myös hänen viisautensa. Kaiken kaikkiaan

tämä yritys löytää kyseinen voima ilman Jumalan viisautta oli turhauttava kokemus, mutta se kiihotti silti totuuden nälkääni.

Ojennan kirjan takaisin hoitajalle tiedustellen, miten saisin itselleni tuollaisen kirjan. Hän kysyy, tiesinkö YES-kirjakaupan Georgetownissa. Vastaan olevani siitä tietämätön. Hän tarjoutuu hankkimaan kirjan seuraavan keran kyseisellä alueella käydessään. Tapaan hänet useasti tuon jälkeen, mutta en koskaan samanlaisessa tilanteessa kuin silloin, kun ensi kertaa tutustuin *Urantia-kirjaan*. Kysyn monesti, onko hänellä ollut tilaisuutta hankkia kirja minulle. Hän vastaa olleensa liian kiireinen käydäkseen kirjakaupassa. On jo kesäkuu, on kulunut monta kuukautta, ja yhtenä perjantai-iltana päätän, että työstä päästyäni etsin itse kyseisen kirjakaupan ja hankin kirjan itselleni. Iltana on erittäin lämmin ja kostea. Tarpeelliset ajo-ohjeet saatuani suunnistaudun kohti Georgetownin kirjakauppaa. Matkalla sinne auton rengas puhkeaa 14:nneen kadun sillalla Washington DC:ssä. Silta on erittäin vilkas, ja kello on suunnilleen 19. Saan renkaan vihdoon vaihdettua, kun poliisi pysähtyy taakseni kysyen, onko kaikki kunnossa. Renkaanpuhkeamiskriisin jälkeinen ensimmäinen mieleeni juolahtava ajatus on luopua tuumasta käydä YES-kirjakaupassa ja palata sen sijaan kotiin. Mutta päätäväisyyteni kirjan hankkimisesta ei horju, olenhan sellaisessa luulossa, että se sisältää Jumalan voiman ilman hänen viisauttaan. Puolisen tuntia harhailtuani pysäytän auton YES-kirjakaupan eteen. Kysyn, onko heillä *Urantia*-aksi kutsuttua kirjaa. Myyjä näyttää tuntevan kirjan menen suoraan asianomaisen hyllyn luo. Muistaakseni maksoin siitä tuolloin 27 dollaria. Kello on jo noin 21, ja kotiin päästessäni se on 22. Istuudun ja alan lukea tätä isokokoista sinistä kirjaa. Luen sellaisia sanoja kuin keskusuniversumi, superuniversumi ja paikallisuniversumi, ja yhdistän nämä termit välittömästi alkuräjähdysteoriaan. Muutaman seuraavan viikon kuluessa luen esipuheen, luvut Universaalista Isästä, Iankaikkisesta Pojasta, Äärettömästä Hengestä ja Kolminaisuudesta sekä osittain luvun Paratiisin Saaresta. Luen sen vain osittain, sillä kuta enemmän luen, sitä käsittämättömämmäksi lukemani käy. On kuin yrittäisiin kiivetä kivikkoista vuorensyrjää. Sanat ovat englantia, mutta niiden merkitys pakenee otteestani. Olen pettynyt siitä, etten löydä sitä salaista tietoa, joka antaisi minulle Jumalan voiman ilman hänen viisauttaan.

Asia jäi tähän pisteeseen noin kolmeksi vuodeksi. Kyseinen episodi oli oma ensi tutustumiseni *Urantia-kirjaan*, ja siihen totuuteen, jota oli sydämessäni etsinyt. Mieleni ei kuitenkaan tunnistanut totuutta nyt, kun se lopulta oli ulottuvillani. *Urantia-kirja* oli tuolloin vain kirja kirjojen joukossa, jos kohta suurikokoisin teos niin kutsutun okkulttisen kirjallisuuden kokoelmassani. Tuohon aikaan tämän kirjan arvo oli omalla kohdallani puhtaasti potentiaalinen. Se oli kuin kuolevaisena elämämme elämä – seu-

raavan elämän alkio, elämän eteishuone, jos niin voi sanoa. Olen sittemmin saanut tietää, että tuon jakson kuluessa, jolloin tulin kosketuksiin *Urantia-kirjan* kanssa, sisimmässäni oleva jumalallinen henki omaksui Ajatuksen-suuntaajan roolin. Kysymyksessä oli jakso, jonka kuluessa käsityksiäni totuudesta, kauneudesta, hyvyydestä ja rakkaudesta sovitettiin korkeammille ja taas korkeammille jumalallisille tasoille.

Elämme nyt vuotta 1980, kolme vuotta ennen 40:nnettä syntymäpäivääni ja kolme vuotta ennen kuin Ajatuksen-suuntaajani tehtävä muuttui Ajatuksenvalvojan tehtäväksi. Harjoitan lääkärintoimintaa maaseutuklinikalla Pohjois-Carolinassa, ei kovinkaan kaukana paikasta, jossa nyt olemme koolla, eikä varsin kaukana synnyinpaikastani. Elän moraalisisessa ja hengellisessä mielessä erittäin vaikeita aikoja. Tuntuu kuin olisin kadottanut elämän tarkoituksen, ja olen moraalisisessa mielessä sekaisin. Vajon vähin erin syvään masennukseen ja pelkään, että pahin on vielä edessäpäin. Se, että minusta tuli lääkäri, ei älyllisestä tyydytyksestä huolimatta näytä tyydyttävän olemukseni muita puolia eli niitä tarpeita, jotka ovat vähitellen ilmoittaneet olemassaolostaan – ensin kuiskauksina, sitten suorana huutona, joka hukuttaa alleen sen kaiken muun, joka oli menneinä päivinä tuonut mukanaan niin paljon tyydytystä. Moraalinen tahtoni näyttää ajautuneen jonkinlaisen halvaannuttavan paheen pauloihin, ja tuntuu, että kuta enemmän pyristelen, sitä tiukemmaksi paheen ote käy. Ennen pitkää moraalinen vapaa tahtoni näyttää olevan tuskin enää hengissä.

Rakas tätini tupsahtaa keskelle tätä hajoavaa henkilökohtaista kokemusta ja ryhtyy hoivaamaan minua ystävällisyydellään ja huolenpidollaan. Lopulta hän saa minut lähtemään kirkkoon. Hänen sanojensa mukaan kirkossa saatetaan puhua jotakin, josta on apua. Näin alkaa aikuiselämäni kristillinen vaihe. Lähtökohtani oli kristillinen, olinhan teini-ikäisenä tunnustanut Jeesuksen Kristuksen Herrakseni ja Vapahtajakseni, ja minut oli kastettu. Mutta tuota tapahtumaa nykytilanteesta tarkastellessani sillä ei näyttänyt olevan mitään relevanssia. Se tuntui vetoavan pelkästään emotioihin. Sikäli kuin kykenin asiaa ymmärtämään, sillä ei ollut elämässäni vähäisimpiäkään aineellisia seuraamuksia, ei myöskään muiden uskonharjoittajien elämässä – toisinkin kuin minulle oli opetettu. Nuo sieluparat pysyivät aineellisessa mielessä köyhinä, vaikka myöhemmin tajusinkin, että he olivat todella rikkaita. Mutta he opettivat uskossaan yhä, että aineellinen menestyminen oli Jumalan hymyilyä. Samaa opetetaan tänäkin päivänä. Tyydyin pitäytymään tähän opetukseen, mutta kun äitini kuoli jättäen jälkeensä itseni lisäksi kuusi muuta riippuvaista lasta, mieleni kompastui tähän opetukseen ja sanoin hyvästit uskonnolle enkä vähään aikaan tehnyt mitään. Tätini on silti rinnallani koko ajan. Hän selittää yksinkertaisin mutta syvällisin sanoin, että Jumala on rakkaus. Olin tietenkin kuullut moneen kertaan saman julistuksen siitä, että Jumala on rakkautta, mutta se ei ollut koskaan saavuttanut sielussani samanlaista vastakaikua kuin nyt. En ollut koskaan onnistunut tekemään eroa

Jumalan rakkauden ja ihmisen rakkauden välillä. Täti selittää minulle, mikä ero on inhimillisen rakkauden – joka torjuttuna rappeutuu usein vihaksi – ja rappeutumattoman jumalallisen rakkauden välillä.

Hän selvittää minulle, mitä jumalallinen rakkaus on, sanomalla, että (jumalallinen) rakkaus on kuin joku pitäisi kämmenellään haurasta kananmunaa sitä niin varovasti käsitellen, ettei se säröydy eikä rikkoudu. Olen varma siitä, että tämä selitys vaikutti minuun niin valtavasti siksi, että tädilläni oli itse asiassa armelias etuoikeus paljastaa minulle Jumalan olevan rakkaus. Eräänä pääsiäissunnuntaina olin kirkossa tätini istuessa vierelläni (hän istui vierelläni jokaisena sunnuntaina antaen minulle ikään kuin lainaksi omaa henkeään), kun kuulin ikimuistettavan saarnan. Saarnassaan pastori kuvailee ristillä kuolevaa Jeesusta, joka katsoo alas äitinsä puoleen. Ja pastori sanoo: ”Ettekö tiedä Jeesuksen tietävän, mitä tunnette?” Tuona hetkenä minulle tapahtuu jotakin ja alan tointua moraalisesta ja hengellisestä halvaannuksestani. Moraalinen ja hengellinen pahe hajoaa pirstalaiksi oivaltaessani, etten ole yksinäni tässä moraalisisessa ja hengellisessä suossa. Oivallan Jeesuksen rakastavan minua. Tajuan tietenkin, että siemenet oli jo kylvetty. Nyt olin todistamassa noiden siementen sadon korjaamista.

Tuona hetkenä velvoittaudun elämään elämäni Jumalalle, mistä sukeutuu myöhemmin päätös omistaa oma tahtoni Isän tahdon täyttämiseen. Tuntemukseni on ainakin, että voin jatkaa tämän kauhistavan taistelun loppuun saakka. Niinpä alan uppoutumiseni uskontoon ja Raamatun opiskeluun, rukoukskokouksiin ja kirkonmenoihin. Rukoilusta tulee elämäni tunnuslause. Rukoilen jokaisena mahdollisena hetkenä. Vietän niin paljon aikaa rukoillen polvillani, että ne kipeytyvät, enkä enää kykene samaan aineellisessa mielessä nöyrään asentoon. Rukoushetkeni muuttuvat polvirukouksista tuolilla istuen tai seisaaltaan tai kävellessä suoritetuiksi rukouksiksi. Päivieni ja öitteni läpi kulkiessani alan nähdä, että minulla on tässä Jumalan valtavassa hengellisessä kädessä ehdoton moraalinen ja hengellinen turvallisuus. Ja vaikka yhä saarnataan ja opetetaan filosofiaa materialistisista suhteista Jumalaan, tiedän nyt aikaisemman lapsen kokemukseni perusteella, että se on erheellistä. Olen asettanut päämääräkseni päästä selville, mikä on totuus suhteestani Jumalaan. Tutkiessani Uuden testamentin esitystä Jeesuksen elämästä oivallan opiskelevani katkelmallisia muistiinmerkintöjä.

Tuohon aikaan muistuu mieleeni, että hallussani on sininen kirja kertomuksineen Jeesuksen elämästä. Alan vakavissani lukea esitystä Jeesuksen elämästä ja huomaan, etten voi lopettaa lukemistani. Ei riitä, että käsitän lukemani, vaan lukeminen on kuin Gileadin balsamia, jolla on voima parantaa sieluni. Uusi tieto humalluttaa minut; pystyn tuskin ajattelemaan mitään muuta. Lukemiseni jatkuessa panen merkille kaksi seikkaa: Kertomus Jeesuksen elämästä viittaa vähän väliä muihin persoonalluuksiin ja tapahtumiin, joita käsitellään kirjan muissa osissa. Kerran toisena jälkeen minun on palattava kirjan alkupuolelle, ja alan lukea sitä järjestelmällisesti. Olen mene-

tellyt samoin kaikki ne vuodet, jolloin olen sitä opiskellut, ja minua hämmästyttää, että käsitan sen, mitä minulle opetetaan. Toinen kokemus ei ole yhtä helposti ratkaistavissa. Kuten tiedätte, kirjassa on suuri joukko toteamuksia, jotka ovat vastoin Raamatun kantaa: neitseestäsyntyminen, perisyntin käsite, käsitys Jeesuksen kuolemasta ihmiskunnan syntien sovittamiseksi ja kiukkuisen Jumalan lepyttämiseksi. En tiedä, miten ratkaista nämä kysymykset. Vanhan testamentin profeettojen henkeen pitäytyen päätin eräänä iltana, että nukkuisin *Urantia-kirja* pie-lukseni alla. Toiveeni oli, että näkisin jumalallisen unen, joka ilmoittaisi, mikä on totuus *Urantia-kirjasta*. No, menin tuona iltana nukkumaan enkä tietääkseni nähnyt mitään unta. *Urantia-kirja* on pudonnut lattialle, mutta tällä kerralla kirjan älyllinen kauneus ja hengellinen kutsuvuus saa lujan otteen mielestäni ja sielustani. Lähdin liikkeelle aikomuksin käyttää *Urantia-kirjaa* informaatiolähteenä, joka täyttää Raamatussa esiintyvät aukot. Jumalaa ja universumiamme sekä omaa paikkaani universumissa koskevan informaation vuoksi päädyin opiskelemaan yksinomaan *Urantia-kirjaa*. Totuuden paikkansapitävyys on niin suuri, että se johdattaa yhä laajempaan totuuteen; sen voi kokemalla kokea. Kirja ei ole ollenkaan okkulttisen kirjallisuuden kaltainen, kirjallisuuden, jota olin niin tosissani opiskellut, aina kuitenkin tuntien, että ehkäpä seuraava kirja vihdoin pitää sisällään etsimäni salaisuuden.

Tuona ajankohtana perustan ystäväni kanssa opintoryhmän, ja ryhdymme houkuttelemaan muitakin tämän kirjan opiskelemiseen. Tapaamme maanantaisin ja opiskelemme kahden tunnin ajan kello 20 ja 22 välillä. Käsillä on erittäin jännittävä aika; tutustun uusiin käsitteisiin ja löydän vastauksia minua kiusaaviin kysymyksiin. Löydän myös jotakin Jumalan viisaudesta ja hänen hengellisestä voimastaan. Olen palavissani tästä ilmoituksesta ja olen tietävinäni, että jokainen kaipaa tätä informaatiota. Alan nyt ymmärtää sairaanhoitajan kommentteja. Petyn surkeasti huomattessani, etteivät kaikki suinkaan halua tätä tietoa; on pikemminkin niin, että useimmat ihmiset, joille asiasta puhun, eivät halua kuullakaan siitä. Surullinen kokemus opettaa minua suitsemaan intoani kertoa *Urantia-kirjasta*.

Evolutionaaristen olentojen kohdalla Jumalan viisaus tulee heidän osakseen, kun he painivat pettymyksen jättäneiden kanssa, ja hänen hengellinen voimansa on tarjolla välittömästi, mutta oi miten paljon vie aikaa ennen kuin osaa käyttää tätä voimaa taitavasti! Nyt tämän kirjan arvon vaikutus iskee minuun täysillä. Opin sen seikan älyllisen merkityksen, mitä Isän tahdon täyttäminen tarkoittaa; mitä tarkoittaa toistuva kehoitus, että minun tulisi koettaa täyttää Isän tahto ei vain älyllisesti vaan hengellisesti. Nyt löydän sen älyllisen armeliaisuuden ja lohdutuksen, jota olen etsinyt. Saan tietää, että vaikka virhearviot, päätöksenteon erehdykset, moraalinen kypsymättömyys ja lihallisten himojen hillitsemätön tyydyttäminen saattavat olla paha, ne ovat tuskin synnillisiä. Saan tietää, mikä ero vallitsee hyvän, pahan, synnin ja paatumuksen välillä. Tärkeintä kuitenkin on se, että saan tietää olevani Jumalan poika, hengellinen lapsi, ehkäpä alkio, mutta joka tapauk-

sessä minua äärettömällä ja ikuisella kiintymyksellä rakastavan Taivaallisen Isän poika.

Käsillä on vuosi 1983, ja olen nyt 40-vuotias. Ajatuksensuuntaajasta on tullut Ajatuksenalvoja. Ajatukseni on nyt kohotettu jumalalliselle tasolle, ja ne pysyvät siellä. Vaikka sieluni ei olekaan lopettanut kasvamistaan, se on kuitenkin saanut päätökseen lihallisen vaiheen kasvukapasiteetin. Tämä kirja houkuttelee minut hengelliselle löytöretkelle löytämään Taivaallinen Isä ja täydellistymään sen myötä. Tämä kirja esittää monenmoisia hengellisiä haasteita. Alan nyt tajuta tähän kirjaan kätkeytyvien arvojen ja merkitysten syvällisyyttä, sillä sen lukeminen paljastaa yhä suurempia arvoja ja merkityksiä. Luen samoja sanoja kuin ennenkin, mutta nyt sanat merkitsevät jotakin ihan muuta. Aika ajoitin eteeni tulee lauseita, jotka vavisuttavat sieluni perustoja, niin suloisia ja väkeviä ne ovat. Tässä muutama sellainen lause:

Nämä ovat kuolevaisia, joille Universaalinen Isä on antanut käskyn: "Olkaa täydelliset niin kuin minäkin olen täydellinen." Isä on lahjoittanut minuuttaan teille, asettanut oman henkensä sisimpäännne; sen vuoksi hän vaatii teiltä perimmäistä täydellisyyttä. [449:2]

Seuraavat sanat selvittävät ikuisuutta:

Jotta asia saataisiin selitetyksi kuolevaisen mielelle, näyttää minusta tilanteeseen paremmin sopivalta käsittää ikuisuus sykliseksi ja ikuinen tarkoitus loputtomaksi kehäksi, ikuisuuden sykliseksi, joka on jollakin tavoin synkronoitu ajallisuuden ohimenevien aineellisten syklien kanssa. Kun kysymys on niistä aikasektoreista, jotka liittyvät ikuisuuden syklisiin ja muodostavat siitä osan, meidän on pakostakin käsitettävä, että sellaiset hyhytikäiset ajanjaksot syntyvät, elävät ja kuolevat aivan samoin kuin ajallisuuden hyhytikäiset olennotkin syntyvät, elävät ja kuolevat. [364:6]

Sitten luen hengellisen selityksen siihen, miksi useimmat ihmiset kuolevat:

Useimmat ihmiset kuolevat, koska he eivät ole onnistuneet saavuttamaan Suuntaajaan fuusioitumisen edellyttämää henkitasoa, ja näin kuolemassa tapahtuva muodonmuutos jää ainoaksi mahdolliseksi menetelmäksi, jolla he voivat vapautua ajallisuuden kableista ja aineellisen luomakunnan siteistä ja sillä keinoin saada kyryn kulkea hengellisessä tahdissa eteenpäin marssivan ikuisuuden kulkueen kanssa. Ajallisuudessa eletävästä koetteluelämästä ja aineellisesta olomuodosta selviydyttyänne teille käy mahdolliseksi jatkaa eteenpäin ikuisuuden tuntumassa, jopa ikuisuuden osana, ja kiertää iäti avaruuden maailmojen mukana pitkin ikuisten aikakausien kehää. [365:0]

Luen kauhunsekaista kunnioitusta herättävän kappaleen, joka kertoo, mihin kaltaiseni kuolevainen mahdollisesti pääsee, ja olen kananlihalla:

Nuoremmat planeetat saattavat viivyttää järjestelmän yhdistymistä, mutta se ei vähimmässäkeään määrin estä vanhemman ja pidemmälle ehtineen maailman edistymistä. Myöskään ympäristöstä johtuvat rajoitukset – edes eristetyissä maailmassa – eivät voi pilata yksittäisen kuolevaisen henkilökohtaista tavoitteisiin pääsyä; ihmisenä ihmisten joukossa Jeesus Nasaretilainen saavutti henkilökohtaisesti valon ja elämän statuksen Urantialla yli tuhat yhdeksäsataa vuotta sitten. [635:9].

Käsitän tämän niin, että nykyaikana elävät yksilöt saattavat viivyttää ryhmän pääsyä valon ja elämän vaiheeseen, mutta ryhmä ei voi estää yhdenkään yksilön henkilökohtaista hengellistä tavoitteisiin pääsyä, jos tämä on omistautunut Isän tahdon täyttämiseen. Oi veljet ja sisaret, jospa sen uskoisitte!

Seuraavaksi määränpään esittely:

Saavutettuasi palvelonnan täyteen tuottaman korkeimman tyydytyksen olet pätevä pääsemään Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Ylösnousemuksellinen elämänvaihe on miltei päättynyt, ja seitsemäs riemujubla on kohta valmis vietettäväksi. Ensimmäinen riemujubla oli merkkinä kuolevaisen yksimielisyydestä Ajatuksensuuntaajan kanssa, kun eloonjäämisen tavoite sinetöitiin. Toinen oli herääminen morontiamailmassa. Kolmas oli fuusio Ajatuksensuuntaajan kanssa. Neljäs oli herääminen Havonassa. Viides jublisti Universaalisen Isän löytämistä. Kuudes riemujubla vietettiin kuolevaisen herättyä Paratiisissa viimeisestä ajallisuuden siirtymäunesta. Seitsemäs riemujubla on kuolevaisten finalittikuntaan astumisen ja ikuisuuspalvelun alkamisen merkinä. Finaliitin saavuttaessa hengen todellistumisen seitsemännen tason se on luultavasti merkinä ensimmäisen ikuisuuteen kuuluvan riemujublan viettämiselle. [305:1]

Luen supertoimisista Suuntaajista: *Supertoimiset Suuntaajat ovat niitä, jotka ovat suorintuneet voitokkaasti kaikista niille uskottuista tehtävistä ja jotka odottavat vain aineellisen elämänilkappaleen hajoamista tai kuolemattoman sielun taivaaseenottoa. [1197:2].* Omatoimisista Suuntaajista puhuessaan Yksinäinen Sanansaattaja sanoo: *On saanut kohteen, joka on tehnyt verrattoman päätöksen eli on jublallisesti ja vilpittömästi kihlautunut Suuntaajan kanssa. Suuntaaja ennakoi aikaa, jolloin varsinainen fuusio tapahtuu, ja pitää liittoa jo tapahtuneena tosiasiana. [1196:6].* Toteamus vie tosiaan jalat alta. Että voisin tosiaankin elää elämäni sellaisessa suuntaajasuhteessa ikään kuin olisin jo fuusioitunut! Tuon luettuani ainoana johdonmukaisena tekona on omaksua fuusion tosiasia tämän kuolevaisen hahmossa vietettävän elämän päämääräksi, minkä itse asiassa teenkin sellaisen päämäärän viisautta ensin paljon epäiltyäni. Tänä ajanjaksona mieleeni tulvii kaiken aikaa uusia merkityksiä. Koetan kirjoittaa useimmat niistä muistiin, sillä ne palavat mielessäni kuin kirkas liekki.

Nyt on käsillä vuosi 1986, ja olen opiskellut *Urantia-kirjaa* uskonnollisessa mielessä noin kuuden vuoden ajan; luen

kirjan kolme tai neljä kertaa joka vuosi. Sitten sairauden murhenäytelmä iskee sekä vaimoani että itseäni. Välillä olemme sairauden vuoksi kumpikin vuoteen omina, samalla kun hoidettavanamme on pieni lapsi. Minut töytäistään keski-ikäisyyden eteishuoneeseen kaikkine lisääntyvine vaivoineen ja minun on tuskallisen lihashermostauteni vuoksi kirjaimellisesti pakko sekä keskeyttää opintoryhmätoimintani että lopettaa omakohtaiset opintoni. Minun on kirjaimellisesti erittäin tuskallista taittaa niskani alaspäin tai katsoa ylöspäin. Tätä epätoivon laaksoa jatkuu viisi vuotta. Rukoilen jatkuvasti ja ihmettelen, mitä elämässäni mahtaakaan hengellisessä mielessä tapahtua, sillä tietoinen rukoulu on käymässä lähes mahdottomaksi. Minun on aina vain vaikeampi keskittää ajatuksiani, saada ilmaistuksi itseäni. Ennen kuin pääsen yhdenkään ajatuksen loppuun, koko juttu haihtuu kuin savuna ilmaan. Tilanne jatkuu tällaisena, kunnes mentaalinen uupumus pakottaa minut luopumaan koko asiasta. Sama koskee fyysisiä vaivojani. Olen tuskin päässyt yhdestä vaivasta, kun seuraava käy kimppuuni ahdistaan minut fyysisen uupumuksen rajoille. Saan nyt oppia, että tärkeää on vain motiivi, sanat tai ajatukset ovat vain tietoinen välikappale, joka saattaa muistuttaa perin vähän sitä, millaisena se lähti liikkeelle pisteestä, jossa Ajatuksensivalvoja lopetti sen osalta työnsä. Olen nyt vailla sitä psykologista mukavuutta, että tietoisesti tietäisin, mitä haluan ilmaista.

Kyseeessä on vaikea ajanjakso. Astuttuani vaiheeseen, jossa jumalallinen henkeni tunnetaan Ajatuksensivalvojana, minua ihmetyttää, mitä ne ajatukset ovat, joita hän tällä hetkellä valvoo, sillä minusta tuntuu, etten juurikaan harjoita mitään hengellistä ajattelua. En kykene sellaiseen. Haluan ajatella jumalallisia ajatuksia, mutta sellaisia ei ilmaannu. Tämä on kuitenkin minulle hämmästyttävää hengellisen kasvun aikaa, sillä oivallan entistäkin täydemmin, että niin älyllisesti tyydyttävää kuin onkin pohtia *Urantia-kirjan* käsitteitä ja keskustella niistä, hengen hedelmien esilletuominen on kuitenkin se, mikä tuottaa kyvyn toimia hengellisesti vetovoimaisena. Ja tänä ajanjaksona, jolloin emotionaalinen ja fyysinen kärsiminen on voimakkaimmillaan, hengen hedelmien valo loistaa kirkkaana. Jakso on vaikea myös ammatillisessa mielessä. Tänä vuonna työskentelen uudessa ympäristössä, nimittäin liittovaltion vankilassa. Olin usein ajatellut ryhtyä työskentelemään vankilassa ja hoivaamaan sen asukkeja, sillä tuolloin uskoin vielä, että jospa vain yksilöille osoitettaisiin Isän rakastavaa huolenpitoa, nämä ilman muuta korjaisivat käytöstään ja tapojaan – mutta oi, miten väärässä olinkaan. Miten silmäni aukesivatkaan, kun suureksi tuskakseni sain havaita, että on tosiaankin yksilöitä, jotka nauttivat siitä, että he ovat pahoja. *Urantia-kirjasta* mieleeni palautuu Jeesuksen keskustelu Ganidin kanssa: *”Ganid, tämä mies ei isonnut totuutta. Hän ei ollut tyytymätön itseensä. Hän ei ollut valmis pyytämään apua, eivätkä hänen mielensä silmät olleet avoinna ottamaan vastaan valoa sielulle. Tämä mies ei ollut kypsä pelastuksen sadonkorjuuseen; hänelle on annettava enemmän aikaa, jotta elämän koettelemukset ja vaikeudet valmis-taisivat hänet ottamaan vastaan viisautta ja korkeampaa oppineis-*

suutta. Tai siinä tapauksessa, että voisimme saada hänet elämään kanssamme, saattaisimme omalla elämällämme näyttää hänelle taivaassa olevan Isän, ja silloin alkaisi elämämme Jumalan poikena kiinnostaa häntä niin, että hänelle tulisi sisäinen pakko esittää kysymyksiä Isästämme. Et voi ilmoittaa totuutta Jumalasta niille, jotka eivät häntä etsi; vastabakoisia sieluja et voi johdattaa pelastuksen riemuihin. Ihmiselle pitää elämässä saatujen kokemusten tuloksena kehittyä totuudennälkä, tai hänellä pitää olla balu Jumalan tuntemiseen sen seurauksena, että hänellä on kosketus niiden ihmisten elämään, jotka tuntevat jumalallisen Isän, ennen kuin toinen ihminen voi toimia välikappaleena, joka johdattaa tällaisen kuolevaisen lähimmäisensä taivaassa olevan Isän luo.” [1466:2]

Mieleen tulee myös tämä lainaus:

Näihin ongelmiin liittyvän ihmisajattelun yhtenä erehdyksenä on ajatus siitä, että muka kaikki kehittyvän planeetan evolutionaariset kuolevaiset valitsisivat Paratiisiin joltavan elämänuran, ellei synty olisi heidän maailmaansa kironnut. Kyky kieltäytyä eloonjäämisestä ei ole peräisin Luciferin kapinan ajoilta. Kyky tehdä vapaaseen tahtoon perustuva päätös Paratiisiin vievän elämänuran suhteen on aina ollut kuolevaisen ihmisen omaisuutta. [620:1]

Minulle tämä on masentava kokemus ja alan ihmetellä, onko oma olemiseni vankilassa sittenkin turhaa. Fyysisen kärsimisen päälle tulee nyt vielä emotionaalinenkin kärsimys, koska tunnen tulleeti pudotetuksi hylkäämistä merkitsevän valtatie poskeen. Mieleeni muistuu *Urantia-kirjasta* seuraava hengellisesti rohkaiseva lause tämänkaltaisiin hämmennyksen ja epävarmuuden tilanteisiin:

Kerran ikuisen elämän tielle astuttuasi, tämän tehtävän vastaanotettuasi ja etenemiskäskyn saatuasi, älä pelkää inhimillisen unohtavuuden ja kuolevaiselle ominaisen epävakaisuuden vaaroja, älä anna epäonnistumisen pelon tai hätäännyttävän hämmennyksen vainata itseäsi, älä horju äläkä epäile asemaasi ja arvoasi, sillä aina, kun näyttää pimeältä, aina kun eteenpäin ponnistellesi tulet tienhaaraan, aina on Totuuden Henki puhuva sinulle sanoen: ”Tämä on se tie.” [383:2]

Eräänä yönä tapahtuu jotakin, joka kytkee minut uudeleen elämäni hengelliseen tarkoitukseen. Olen taas kerran mukana yhdessä vankilaviraston järjestämistä loputtomista konferensseista. Yhtenä yönä hotellin ikkunasta ulos katsellessani katseeni osuu alapuolella olevaan, monien lamppujen valaisemaan puistoon. Muuan ajatus iskee mieleeni ja sen seuraamukset ovat mielestäni niin huiMaavia, että minun on vaikea uskoa sitä: Olen yksi valoista sen vankilan pimeydessä, jossa työskentelen. Oivallan, että toiminnassani näkyvä Isän rakkauden ja armon julkitulo ei kohdistu niinkään vankeihin kuin vankilan työntekijöihin, joista monet ovat varsin lähellä eettistä ja moraalista itsemurhaa, hengellisestä tuhoutumisesta nyt puhumattakaan. Jotkut heistä syyllistyvät siihen vakavaan virheeseen, että he käyttävät yhteiskunnan heille antamaa

valtaa ja vastuuta vankien henkilökohtaiseen rankaisemiseen.

Mieleen tulevat taas *Urantia-kirjan* sanat:

Paikallisuniversumin hallintotyön piirissä ei pidetä mitään korkeata luottamustehtävää pyhempänä kuin sitä, joka uskotaan Planeettaprinsille, ottaahan hän vastataksaan kehittyvien kuolevaisten hyvinvoinnista ja heidän ohjaamisestaan maailmassa, joka vasta äsken on tullut asutuksen piiriin. Eikä pahuuden kaikista muodoista mikään ole persoonallisuuden tilanteelle turmiollisempaa kuin luottamuksen pettäminen ja epälojalisuus luottavaisia ystäviä kohtaan. [754:5].

Se, että valtion virkamiehille on uskottu yhteiskunnan sääntöjen rikkomisesta tuomittuja erilaisia rangaistuksia suorittavien vankien turvallisuus, ylläpito ja suojele, ei muuta tilannetta. Painotan heille painottamasta päästyäni, että he eivät saa suhtautua vankien käyttäytymiseen henkilökohtaisena loukkauksena. Vanki on vain vanki.

Nyt opin uuden läksyn uskosta ja luottamuksesta. Opin, että koska olen omistautunut Isän tahdon täyttämiseen, mikään ei voi puuttua tähän prosessiin. Isän pitkämielisyyttä käy nyt entistäkin tutummaksi. Oivallan nyt, että Isä kokee pettymystä ja surua. Tajuan nyt, että Isä on riemullinen, rauhallinen ja onnellinen, mutta että hän myös kärsii samoin kuin hän osallistuu kanssani kaikkiin minun kärsimyksiini. Hänen olemuksensa kärsivästä puolesta, joka on keskusuniversumissa vain potentiaalinen, tulee täällä elämäni kuuluva realiteetti alkaessani löytää uusia puolia hänen olemuksestaan. Hän toden totta tuntee kokemani tuskan. Jeesus puhuu Isän olemuksen tästä puolesta kertoessaan niistä, jotka olivat hengeltään köyhiä, jotka janoivat vanhurskautta, jotka olivat kestäviä säilyisyydessä ja jotka olivat pubdasydämiä. [1573:7]

Tällaisten hengen erottamiseen kykenevien kuolevaisten voitiin odottaa pääsevän niin korkeille jumalallisen epäitsekäyyden tasoille, että he koettaisivat hämmästyttävää isällisen kiintymyksen harjoittamista; että he, vaikka ovatkin murehtijoita, saisivat kyvyn osoittaa armoa, edistää rauhaa ja kestävä väinoja, ja että he kaikissa näissä koetelevisissa tilanteissa rakastaisivat tyhäkin ihmiskuntaa isällisellä rakkaudella. Isän kiintymys voi ylittää sellaisille antaumuksen tasoille, jotka mittaamattomassa määrin ylittävät veljen tunteman kiintymyksen tasot. [1573:7]

Isä on aina läsnä oleva ystäväni ja auttajani, ja aina hän rohkaisee minua ylittämään aineelliset rajoitukset. Ymmärrän, että voin osoittaa rakkautta veljilleni ja sisarilleni, olkoon tilanne mikä hyvänsä. Käsillä on isällisen rakkauden syntyminen sielussani.

Sitten luen seuraavat innoittavat sanat:

Urantialla vallitseva hämmennys ja sekaus eivät ole merkkeinä siitä, että Paratiisin Hallitsijoilta puuttuisi kiinnostusta tai kykyä hoitaa asioita toisin. Luojuilla on hallussaan kaikki valta tehdä Urantiasta todellinen para-

tiisi, mutta senkaltaisella Eedenillä ei olisi mitään annettavaa sellaisten vahvojen, jalojen ja kokeneiden luonteiden kehitymiselle, jotka Jumalat aivan varmasti vasaroivat maailmastanne esille hädän alasimen ja tuskan moukarin välissä. Huolenne ja murbeenne, koettelemuksenne ja pettymyksenne ovat aivan yhtä paljon osa jumalallista suunnitelmaa teidän sfäärillänne kuin ovat täydellisen keskusuniversumin maailmojen ylevä täydellisyys ja kaikkien olivaiden loputon soveltuvuus korkeimpaan tarkoitukseensa. [258:11]

Eletään vuotta 1991. Minulla on edelleen vähäisiä fyysisiä vaivoja, mutta nyt pystyn ne jo voittamaan. Olen keskellä uutta kokemusta: työskentelen uudessa ympäristössä. Toimin nyt sotilastukikohdassa hoitaen sotilaiden omaisia ja armeijan eläkeläisiä. Tämä on valloittava kokemus, sillä tapaan laajan kirjon eri kansakuntia edustavia ihmisiä. Nyt jatkuu persoonallisuuteni sosiaalistuminen, sillä opin suhtautumaan ihmisiin, jotka ovat kulttuurisesti varsin erilaisia, ja rakastamaan heitä. Nyt löydän Urantia-opetuksille otollista maaperää. Tapaan ihmisiä, jotka ovat ikionnellisia *Urantia-kirjan* saadessaan. Nyt *Urantia-kirjan* arvo käy entistäkin laajemmaksi, sillä pohdin Jeesuksen matkaa Välimeren alueella, jossa hän tapasi kaikenlaisia ihmisiä. Tunnen hengellisessä mielessä tekeväni tietyllä tavalla samoin. Tiettyjen yhtymäkohtien näkeminen riemastuttaa minua. En voi matkustaa Välimeren altaan ympäri, niin kuin hän teki, mutta kohtaan ihmisiä, jotka ovat asuneet kaikkialla maailmassa. Tapaanpa sellaisenkin naisen, joka on syntynyt tiipiissä. Alan nyt entistäkin täydemmin ymmärtää *Urantia-kirjan* arvoa.

Nyt käsillä on vuosi 1993, ja olen palannut harjoittamaan lääkärintointia Pohjois-Carolinan maaseudulla. Olen saanut päätökseen uskomattoman kokemuksen ja olen äärimmäisen riemuissani niistä uusista merkityksistä ja arvoista, joista on tullut osa minua. Tunnen kuin olisin saavuttanut hengellisen kliimaksin. Muistan seuraavat lainaukset *Urantia-kirjasta*:

Seitsemänneltä kehältä kolmannelle kehälle ilmenee seitsemän mielenauttajabengen yhä laajempaa ja yhdistyneempää toimintaa sen tehtävän merkeissä, joka tähtää kuolevaismielen vierottamiseen riippuvuudestaan aineellisten elämänmekanismien asettamista realiteeteista ennakkotoimipiteenä yhä laajempaa kokemuksen morontiatasoihin tutustumista varten. Kolmannesta kehästä alkaen mielenauttajien vaikutus aste asteelta vähenee. [1211:5]

Seitsemän kehää kattavat kuolevaisen olennon kokemuksen, joka ulottuu korkeimmalta puhtaasti elämelliseltä tasolta alimmalle varsinaiselle kontaktuaaliselle morontiatasolle, jolla minätietoisuus on persoonallisuuskokemus. Ensimmäisen kosmisen kehän ballinta on merkki esimorontiaalisen kuolevaisuuden saavuttamisesta, ja se merkitsee sitä, että mielenauttajabengien yhteen nivoutuva boiva päättyy siinä merkityksessä, että se on muut poissulkevaa mielitoimintana ilmenevää ihmispersoonallisuudessa vaikuttamista. Mielestä tulee ensimmäisen kehän tuolla

puolen yhä enemmän evoluution morontiaarivaiheelle ominaisen älyllisyyden kaltaista, mikä puolestaan on kosmisen mielen ja mielenauttajia ylempänä olevan paikallisuniversumin Luovan Hengen antimen yhteinen hoivamuoto. [1211:6]

Totuuden, kauneuden ja hyvyyden valitessaan kuolevaisen mieli astuu universumissa vietettävään esimorontiaaliseen elämänvaiheeseensa, joka sjuuu viisaudenbengen johdolla yhdistyneiden seitsemän mielenauttajabengen suojueluksessa. Myöhemmin eli sitten kun esimorontiaalista saavutustasoa edustavat seitsemän kehää on suoritettu, morontiamielenä tunnetun antimen lisääminen mielenauttajan toimikenttänä olevan mielen päälle saattaa alkuunsa paikallisuniversumissa tapahtuvaa edistymistä merkitsevän esihengellisen eli morontiaelämänvaiheen. [1237:1]

Tapahtuukohan kokemuksessani jotakin tuonkaltaista.

Eletään vuotta 1994, ja osallistun ensimmäiseen kansainväliseen Urantia-konferenssiini Vanderbiltin yliopistossa Tennesseen Nashvillissa. Se on ensimmäinen osallistumastani kolmen konferenssin sarjasta. Olen innoissani tilaisuudesta tavata joitakuita konferenssin osanottajia ja keskustella heidän kanssaan. Tuottaa suurta emotionaalista tyydytystä keskustella Urantia-opetuksista samanmielisten veljien ja sisarten kanssa. Olen yhtä mieltä sen veljen kanssa, joka sanoo konferenssin olevan kuin mansionmaailmakokemus. Osallistun konferenssiin vuosina 1995, 1996, 1998, 1999 ja 2000. Nautin niistä kaikista, erityisesti nautin tilaisuudesta keskustella samanmielisten veljien ja sisarten kanssa.

Ja nyt *Urantia-kirja* tarjoaa opastusta edessämme olevaan tilanteeseen. Käsillä on vuosi 2001. Kansakuntamme ja maailmamme eivät enää ole sellaisia jollaisina ne tunsimme vain muutama viikko sitten. Hyökkäys World Trade Centeriä vastaan ja ulkomaalaisten yksilöiden toteuttama terrorismin tuominen maahamme hävittävät kansalaistemme turvallisuudentunteen ja ajavat meidät pelon, kauhun ja sekasorron painajaiseen. Tämä kokemus yhdessä hallituksen siihen antaman itsepuolustusellisen vastauksen kanssa vauhdittaa nyt etenemistä kohti yleismaailmallista hallitusta, ja ihmiset tutkailevat nyt uskonnollisia käsityksiään ja havahtuvat huomaamaan, että he tarvitsevat intiimiä suhdetta Isään. Vanhat käsitykset eivät ole enää riittäviä selittämään päällemme sysättyä kauheaa kokemusta. Haluamme nyt tosissamme tietää, onko Isä olemassa, ja voiko meillä olla häneen henkilökohtainen suhde. Liian monet veljemme ja sisaremme ovat hylänneet pelon uskonnot omaksumatta rakkauden uskontoa. Tällaiset katastrofaaliset tapahtumat ovat ajaneet heidät takaisin pelon uskontojen helmaan, mutta ne eivät kykene tyydyttämään heidän sielunsa tuntemaa hengellisen turvallisuuden tarvetta. Ja se ajaa heidät myöhemmin eteenpäin ja etsintään, joka päättyy vasta kun he ovat turvallisesti rakkauden uskonnon – hengen uskonnon – käsivarilla.

Muistan, mitä *Urantia-kirja* sanoo hengen uskonnon omaksumisen ongelmista:

Itsekkäät miehet ja naiset eivät yksinkertaisesti halua maksaa tällaista hintaa edes suurimmasta kuolevaiselle ihmiselle koskaan tarjotusta hengellisestä aarteesta. Vasta kun ihminen on itsekkyydelle rakentuvien mielettömiin ja pettäviin pyrintöihin liittyvien surkeiden pettymysten myötä päässyt riittävässä määrin barbakuvitelmistaan ja kun hän on havainnut kaavamaisesti uskonnon mahouden, vasta sitten hän on halukas kääntymään täydestä sydäimestään valtakunnan evankeliumin, Jeesus Nasaretilaisen uskonnon, puoleen. [2083:3]

Ja nyt, veljet ja sisaret, uskon sen hetken olevan käsillä, jolloin esille tulvehtivat ne nälkäiset sielut, jotka etsivät epätoivoisesti tietoa siitä, mikä on totuus Jumalasta ja Jumalan suhteesta heihin.

Lopuksi, veljet ja sisaret, koettaessani käsittää tämän hävityksen valtavuutta ja hallituksemme siihen antamaa välttämätöntä itsepuolustusellista vastausta kaikkine

vastaukseen liittyvine maailmanlaajuisen katastrofin potentiaaleineen, minua lohduttaa seuraava *Urantia-kirjasta* otettu lainaus:

Tällaisen hengelliseen tavoitteeseenpääsyn jälkeen – saavutettiin se vähittäisen kasvun tai erityisen kriisin kautta – tapahtuu, että persoonallisuus valitsee uuden suunnan, samoin kuin, että kehitetty uusi arvojen mittapu. Tällaisten hengestä syntyneiden yksilöiden elämään ovat astuneet siinä määrin uudet liikkeelle panevat virikkeet, että he voivat tyynesti katsella vierestä, kun heidän rakkaimpina hellimänsä kunnianhimoiset tavoitteet sortuvat ja heidän kiihkeimmät toiveensa murskautuvat. He tietävät vuorenvarmaksi, että tällaiset katastrofit ovat vain kohti uusia tavoitteita ohjaavia mullistuksia, jotka romuttavat ihmisen ajalliset luomukset ja edeltävät universumissa tapahtuvan tavoitteiden saavuttamisen uudelle ja entistä ylevämmälle tasolle kuuluvien jalomprien ja kestävämpien realiteettien rakentamista. [1096:5]

Muuan opiskelija puntaroi

GARD JAMESON

Las Vegas, Nevada, Yhdysvallat

Sattuipa päivänä muutamana, että silmiini osui seuraava *Journal of Urantia Brotherhood* -lehdelle (Urantia-veljeskunnan lehdelle) syksyllä 1984 kirjoitettu artikkeli. Artikkelin taustana on liikkeen piirissä tuohon aikaan ilmennyt kriisi. Olemme taas kriisissä: lukijat siiliasemissa lukijoita vastaan ja ulkopuoliset kauhistelemassa, miten ihmeessä käyttäytymisemme ja suhtautumisemme voisivat palvella tämän kirjan yleviä ihanteita. Kirjoitellaan historiikkeja, joissa puolustetaan yhtä näkökulmaa toista vastaan. Ilmoituksenantajakomissiota ja ilmoitusta itseään vastaan esitetään julkisia hylkäystuomioita, joiden tarkoituksensa on ”vapauttaa” *Urantia-kirja*. Lukijoita pyydetään suoraan ja epäsuorasti valitsemaan puolensa, valitsemaan ystävänsä ja tuttavansa.

Vuoden 1984 artikkeli perustuu sen seikan oivaltamiseen, ettemme koskaan saavuta rauhaa ulkoisessa maailmassa ennen kuin olemme halukkaita ottamaan avuksemme Totuuden Hengen ja Pyhän Hengen voiman syvyyden ”*Ei vain sanana vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä*” [380:7]. Jatkamme toinen toistemme solvaamista niin kauan, että olemme halukkaita turvautumaan myötätunnon voimavaroihin sielumme sisimpiä tutkailemalla. Moni ei ole vielä ymmärtänyt, että *Urantia-kirjan* löytäminen merkitsee jokaiselle löytäjälle suunnatonta hengellistä tehtävää. Tämä tehtävä ei ole verkkosivusto, ei uutiskirje, ei edes konferenssi, vaan se on itse kunkin sydämessään tekemä sitoumus sellaisten asioiden oppimiseen kuin lakkaamaton rukoilu, erilaisten näkökantojen kunnioittaminen, niiden valtaviin kiitollisuuden aiheiden löytäminen, jotka kuitenkin ovat olemassa erimielisyyksiemme keskellä, ja Jumalan hengen kanssa käytävän yhteydenpidon muuntavalle vaikutukselle altistuminen.

Urantia-kirja tuntuu opastavan, että todellisuus avautuu sellaisen sielun eteen, joka on

- **syvällisen nöyrä** universumimme monimuotoisuuden ja toinen toistemme edessä,
- **etsimässä** syvällisempää myötätuntoa ja viisautta kaikista suhteistamme,
- **halukas** ottamaan avuksi vuoropuheluun tarjoamat mahdollisuudet, silloin kun ”sukset menevät ristiin”,
- **halukas** kuuntelemaan toisia ja oppimaan heiltä,
- **vilpittömän** halussa jakaa sisäinen elämänsä Jumalan kanssa.

Olemme nähneet jakautuneen yhteisömme kummallakin puolella uskomattoman omahyväistä käyttäytymistä. Olemme nähneet jakautuneen yhteisömme kummankin osapuolen leimaavan toisen puolen aikomukset ”häijyiksi”. Kaikki tällainen käyttäytyminen, siinä määrin kuin kukaan meistä sellaiseen osallistuu, heijastelee sitä tosiasiaa, ettemme ole vielä ottaneet uskomme asettamaa tehtävää vakavasti.

Urantia-kirja tukee eriäviä näkökantoja. Näyttää kuin se antaisi ymmärtää, että historialla on keinonsa aikaa myöten syntesoida vastakkaiset näkökannat, mutta vain jotta syntyisi tilaa uusille vastakkaisille näkökannoille. Historia näyttää vihjaavan sellaiseen, että yksi suurimmista pahuiden aikaansaajista on halu tuhota tai kieltää vastakkainen näkökanta; ajatellaanpa vaikka inkvisitiota. Vastakkaisista näkökannoista saattaa toden totta kehkeytyä syviä luovuuden lähteitä, jos opimme elämään vastapoolien muo-

dostamassa jännitteessä, selkeästi vastakkaisten näkökulmien paradokseissa.

Vastakkaisten näkökantojen ei tulisi johtaa ystävällisyyden puutteeseen. Vastakkaisten perspektiivien tulisi innoittaa meitä enempi kuin pelkkään toistemme sietämiseen eli tunnistamaan pyhä velvollisuutemme toisiamme kohtaan; innostaa uskovien pyhään veljeyteen, josta sanotaan, että se on esisijainen velvollisuutemme.

Sivulta 1930 luemme, että *viimeisen maan päällä libal-libahmoiseksi ruumiillistuneena jumalallisena Poikana viettämässä vapaan päivän* [1929:1] aikana Jeesus sanoi noin viidellekymmenelle luotetulle apostolilleen ja opetuslapselleen seuraavaa: *”Uskon valaisemina ja hengen vapauttamina taivaan valtakunnan poikina teillä on kannettavananne kaksinkertainen vastuu – velvollisuus ihmistä ja velvollisuus Jumalaa kohtaan – samalla, kun vapaaehtoisesti omaksutte kolmannen ja pyhän velvoitteen Jumalaa tuntevien uskovien muodostaman veljeskunnan palvelemiseen.”* [1930:2]

Pohdipa seuraavaa kysymystä: Miksei Jeesus osallistunut omien apostoliansa ja Johanneksen seuraajien välisiin kiistoihin?

Vastaus löytyy mielestäni kohdasta 383:2: *aina, kun eteenpäin ponnistellesasi tulet tienhaaraan, aina on Totuuden Henki puhuva sinulle sanoen: ”Tämä on se tie.”* Jeesus on tuo Totuuden Henki; hän on meille jokaiselle elävä tie edesämme olevassa tehtävässä. Hän päätti olla valitsematta puolta heidän kiistoissaan ja mieluummin osoittaa esimerkillään, että tulee **kulkea** riidoista huolimatta **eteenpäin**.

Haluan esittää jokaiselle meistä sellaisen haasteen, että sinä lyhyenä aikana, jonka vielä tällä planeetalla vietämme, oppisimme tekemään elämästämme elämää, joka on katkeamatonta rukoilua; että antautuisimme olemaan ystävällisempiä toinen toisillemme; että etsisimme kaikista suhteistamme viisautta ja että meitä ohjaisi syvälinen suhde itse kunkin sydämessä olevaan Totuuden Henkeen.

Journal of Urantia Brotherhood

syysnumero 1984

HENGELLINEN EPÄJUMALAINPALVONTA

”Älä tee itsellesi ... epäjumalankuvaa ... Älä kumarra äläkä palvele niitä, sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi.” [Viides Mooseksen kirja 5:8 ja 9; mukailtu vuoden 1992 suomennoksesta]

Ihmismieli tehtailee mielusti epäjumalia. Yksilöinä me piehtaroidemme epäjumalien luomisessa, sillä ne toimivat mitä sopivimpana keinona vältellä todellisuuden kohtamista. Ovatpa epäjumalat aineellisia tai ajatuksellisia toiset ovat niiden luomisessa hienostuneempia kuin muut. Hienostunut epäjumala näyttää olevan hengellisen todellisuudentajumme mukainen, ja niin sillä on kyky tuudittaa meidät väärään hengellisen turvallisuuden tunteeseen. Vähemmän hienostuneet epäjumalat ovat aineelliselta ilmenemismuodoltaan huumeita, alkoholia, seksiä ja varallisuutta, ja ajatuksellisella tasolla ne ovat omahyväi-

syyttä, kunniaa ja valtaa; vain muutaman ilmenemismuodon mainitakseni.

Mistä epäjumala kehkeytyy? Epäjumalaa ajatellessaan useat meistä luulevat helposti sen olevan jokin uskonnollinen esine, jota palvotaan. Tällaista kutsutaan *Urantia-kirjassa suoranaiseksi epäjumalanpalvonnaksi* (946:7). Suoranaista epäjumalanpalvontaa turmiollisempaa on epäsuora epäjumalanpalvonta, ”kohtuuton kiintyminen johonkin tai omistautuminen jollekin”, olkoon se aineellista tai käsitteellistä. Epäjumalan luo sellainen mieli, joka epärehellisyyttään, velttouttaan, päättämättömyyttään, välinpitämättömyyttään tai rohkean uskon puuttuessa etsii jotakin, joka on vähemmän kuin Jumalan täydellinen tahto sellaisena kuin se ilmenee Isän sisäisen läsnäolon välittömässä kokemisessa ja vilpittömässä halussa tuoda tämä kokemus esille rakastavana palveluna.

Epäjumalanpalvonta syrjäyttää yhteydenpidon

Epäjumalanpalvonta ilmenee siten, että se vaikuttaa syrjäyttämällä Universaaliseen Isään, sisimmässä olevaan ystäväämme, ylläpidettävän kanssakäymisen. Epäjumalan valta saattaa häitätä hengellistä kasvuamme joko väliaikaisesti tai pysyvästi. Tämän kirjoitelman arvo on toivottavasti siinä, että se auttaa tajuamaan sen tosiasian, että meistä useimpien mieli koettaa jatkuvasti luoda entistään tehokkaamman epäjumalan, joka suo tilaisuuden välttyä käsittelemästä todellista tarveamme välittömään hengelliseen kanssakäymiseen Isän sisäisen läsnäolevan kanssa. Hienostunut epäjumalanpalvonta johtaa sellaiseen tilanteeseen, että se onnistuu kerta kerran jälkeen yhä paremmin hengellisen itsetyytyväisyyden tunteen luomisessa; alamme tuntea olomme mukavaksi, kun vältymme suoralta yhteydenpidolta sisimmässämme olevan Isän läsnäolon kanssa. Alkaa tuntua siltä, että opintoryhmä, uskonnollinen toiminta tai sosiaalinen aktiviteetti ovat kylliksi, ja niin ne peittävät alleen kaipuun henkilökohtaiseen yhteydenpitoon Isän kanssa.

Urantia-kirja muistuttaa tavan takaa, ettemme kiinnitä huomiota siihen, miten tärkeää tällaisen yhteydenpidon harjoittaminen on. Olen omakohtaisesti kokenut, kuinka sellaiset ”hengelliset toiminnot” kuin ”työ” ja ”uskonnollinen toiminta” kykenevät syrjäyttämään ryhmässä ja yksilötasolla tapahtuvan palvojan kanssakäymisen kokemuksen ja sen tärkeyden. Tunne osallisuudesta työhön, joka kytkeytyy aikakautiseen ilmoitukseen, sai luvattoman usein syrjäyttää tarpeen pitää yhteyttä sisimmässämme ja ympärillämme oleviin hengellisiin realiteetteihin. Osallistummepa millaiseen uskonnolliseen toimintaan tahansa, ”teologinen korskeus” vaanii meitä aina niin kauan, kun välttelemme palvovaa yhteyttä. Siitä, että olemme riippuvaisia instituutiomme ”työstä”, saattaa tulla meille korvike yhteydenpidollemme Universaaliseen Isään, ja tuloksena on *epäjumalanpalvontana ilmenevä empiminen* [1013:07], joka estää hengellisen kasvumme ja sen työn todellisen menestymisen, jota pidämme näin tärkeänä.

Asettaudu päivittäiseen yhteydenpitoon

Osallistummepa minkälaiseen työhön tahansa – maalliseen tai hengelliseen – emme saisi koskaan tehdä kompromisseja sen suhteen, että velvollisuutemme on pitää elävänä pyhiä yhteydenpitokanaviamme Universaaliseen Isään. Älkäämme eristäytykö toisimmasta ystävästämme ja kumppanistamme. Näinä maisen epävarmuuden aikoina on erityisen tärkeää, että jokainen meistä asettautuu riittävän pitkäksi aikaa päivittäiseen yhteydenpitoon, jotta meistä voisi yhteisömme piirissä tulla viisaita hengellisiä merkkituloja, jotka luovat toivoa epätoivoisille, elävää uskoa epäilijöille ja hengellistä iloa murhemielisille.

Muistakaamme siis aina ennen töihin lähtöä asettautua päivittäiseen palvontaan, jotta valomme saattaisi loistaa ja tuoda kunniaa Isälle.

Jälkikirjoitus

Syyskuun 11. päivän tapahtumat tekevät varsin selväksi, että jokaisen *Urantia-kirjaa* vakavissaan lukevan on tarpeen kasvaa edessämme monumentaalisen kohoavan hengellisen tehtävän tasalle. Nyt on aika lisätä uskonnollista toimintaa, mutta sellainen työ voi olla todellista vain siinä määrin kuin Totuuden Henki, sisimmässämme elävä Isän Läsnäolo ja Pyhä Henki puhaltavat siihen elämän; vain siinä määrin kuin jatkuvasti jaamme sisäisen elämämme niiden hengellisten siunausten kanssa, jotka ovat ympärillämme ja sisimmässämme.

Yksi niistä realiteeteista, jotka vain harvat ovat sisäistäneet, on se seikka, että olemme pääsemättömissä toisistamme. Tässä työssä me olemme näkemys-eroinemmekin kaikki toisistamme riippuvaisia. Jeesus oli omien apostoleidensa ja Johanneksen opetuslasten kohdalla täysin tietoinen. Hän tietää saman myös meistä. Sikäli kuin ihmiset ovat omistaneet elämänsä tämän ilmoituksen innoit-

tamaan uskonnolliseen toimintaan, heidän elämänsä kietoutuu erottamattomasti jokaisen muun uskovan elämään, olkoon tämä fellowshipiläinen, IUA:lainen tai sitoutumaton. Tosiasia on, että valvojemme näköalapaikalta katsottuna olemme kaikki sitoutuneita, ja on aika meidän kypsyä tämän seikan täyteen oivaltamiseen. Mieleeni muistuu keskusteluja, joiden aiheena on ollut: ”Jospa vain pääsisimme eroon tuosta toisesta ryhmästä, niin voisimme sitten tehdä ’omaa työtämme’”. Totuus on, että emme koskaan ”pääse tuosta toisesta ryhmästä”. Universumi ei rakennu sillä tavalla. Sellainen ei kuulu Jumalan perheeseen. Sen lisäksi, että me näissä pyrinnoissa tarvitsemme toinen toisiamme, kulkuumme jumalallista päämäärää kohti kuuluu myös luonteenlaatumme ja näkökantojemme aikanaan tapahtuva selvittely. Ja meidän kaikkien tulee olla mukana tässä työssä tällä planeetalla viettämämme peräti lyhyen jakson ajan.

Urantia-ilmoituksen sosiaalinen yhteyksien solmiminen kaikkien mukana olevien ryhmien toimin sisältää tärkeän uskonnollisen toimintatehtävän: *Urantia-kirjan* ”hapattavan” vaikutuksen laajentamisen. Tuo hapate toimii sisimmästä käsin, ja sillä on kyky siunata kokonaisuus. Älkäämme tehkö sitä virhettä, että aliarvioimme tuon ”hapattavan vaikutuksen” voimaa. Tehokkaita ollaksemme meidän täytyy kurrottautua syvälle sisimpään ne hengelliset voimavarat kokeaksemme, jotka tekevät toiminnastamme tuloksellista. Meidän tulee tuoda maailman nähtäville hengen hedelmät sillä, että olemme kärsivällisempiä ja ystävällisempiä; sillä, että matkan varrella autamme toisiamme; sillä, että otamme viisauden vastaan, tulipa se miltä suunnalta tahansa. Sieluntäyteinen tehtävä vaatii kaiken sen rohkeuden, jonka jokainen voi itsestään kehittää. Rukoilen, että meillä on tuota rohkeutta. Sillä maailmamme tarve päästä osalliseksi tämän siunatun kirjan käänteentekevistä perspektiivistä ja uskossa eletyn elämän hengen hedelmistä on todellinen.

Internetin *Urantia-kirja*-koulun uutisia

Englannin-, espanjan- ja ranskankieliset kurssit

Meillä on ilo tiedottaa, että IUKK:n kursseja järjestetään nyt suomen lisäksi kolmella muulla kielellä. Englanninkielinen talvikausi on meneillään, ja mukana on 52 oppilasta, jotka opiskelevat kolmea kurssia. Ranskankielinen kurssi alkaa maaliskuun huhtikuussa ja kaksi espanjankielistä kurssia alkaavat 11. maaliskuuta. Olemme kiitollisia Carolina Aranalle (espanja) ja Guy Viaulle (ranska) siitä, että he huolehtivat espanjan- ja ranskankielisistä kursseista. Kevään englanninkielinen lukukausi alkaa 22.4. Siitä on saatavilla tarkempaa tietoa *Urantia*-säätien verkkosivulta 25.3. alkaen.

Tilaisuus palvelulla

IUKK tarvitsee opettajia. Monessa täytetyssä ilmoittautumislomakkeessa lukee:

”*Urantia-kirja* sattui käsiini noin vuosi sitten, ja olen siitä lähtien lukenut sitä päivittäin. Olen suuresti mielissäni siitä, että *Urantia*-säätien verkkosivulla on tarjolla oppikursseja. Sitä kautta pääsen ensi kertaa yhteyteen muiden lukijoiden kanssa.”

Ilmoittautujien määrä kasvaa jatkuvasti. Heidän joukossaan on monia, jotka tulevat näin ensi kertaa kosketuksiin muiden lukijoiden kanssa. Antaumus, jolla he ensimmäistä kertaa kertovat oivalluksistaan, on todellakin sydäntä lämmittävää. IUKK:n opettajat/kurssinvetäjät ovat huomanneet, että tämä palvelumuoto on todellinen ilo. Kutsunkin nyt kaikkia liittymään mukaan tähän koulutus- ja yhteyksienrakennustyöhön. IUKK odottaa tästä palvelutilaisuudesta kiinnostuneiden kokeneiden lukijoiden yhteydenottoa.

Dorothy Elder, IUKK:n johtaja. delder03@sprynet.com

Eventuate

JEAN ROYER
Le Thor, Ranska

Artikkelissaan ”Mahdoton 28.012:s Mestariarkkitehti ja absoniittisuus” (*IUA Journal*, joulukuu 2001, s. 16) ystävämme Jeanmarie Chaise esittää joukon huomioita ”eventuate” -sanana ja sen johdannais-ten käytöstä. Jos hänellä on kaikki oikeudet olla tyyty- mätön sanan ranskankieliseen käännökseen, minä puo- lestani haluaisin esittää muutaman huomion siitä, mitä hän kirjoittaa.

Jeanmarie kirjoittaa, että sana ”eventuation” tulisi muunkielisissä käännöksissä säilyttää muuttumattomana. Sellainen näyttää olevan kokonaan muuta kuin se, miten keskiväliolennot menettelivät. Kohdassa 350:6 keskivä- liolennot sanovat käyttävänsä verbiä ’eventuate’ välttyäk- seen uuden termin käyttöön ottamiselta, mikä on so- pusoinnussa heidän kohdassa 1:2 esittämänsä julistuksen kanssa: *Saamamme ohjeen mukaan meidän tulee ottaa käyttöön kokonaan uusia termejä vasta, kun englannin kieli ei tarjoa ke- väiltävalle käsitteelle terminologiaa, jota voidaan käyttää tällaisen uuden käsitteen esittämiseen edes osittain tai sen merkitystä enem- män tai vähemmän vääristellen.*

Jos keskiväliolennot ovat kääntäneet, miksi meidän ei tulisi niin tehdä?

Chaise kirjoittaa anglosaksien ymmärtävän verbin ’even- tuate’ (suomennettu ’olevaistua’; tätä vastaava uusmuo- doste ’existentiar(se)’ otettiin käyttöön myös espanjan- noknessa) tarkoittavan ’tapahtua lopulta’, ’olla tuloksena’.

Sitähän se perinteisesti merkitsee, ja merkitys saattaa auttaa löytämään perustan sanan rajalliselle ymmärtämi- selle. Tässäkin merkityksessä sanaa kirjassa toki käytetään, esimerkiksi kohdassa 468:2 *ne muunnokset avaruusvahvuudes- sa, jotka tulostuvat energiana.* Mutta jos puhutaan transsen- dentaaleista ja jos anglosaksit pitäytyvät tähän merkityk- seen, niin kuin he epäilemättä tekevät, heillä on edessään vielä pitkä matka ennen kuin he pääsevät selvyyteen *Urantia-kirjasta.*

Tarvitaan uutta sanojen hyväksyntää – mielen rajoittu- neisuudet kuitenkin huomioon ottaen – niille tyydyttävää määritelmää antamatta. Transsendentaalit ovat Perimmäi- sen Jumalan alamaisia. Parhaimmillaankin ymmärryk- semme kuitenkin rajoittuu Korkeimpaan. Transsenden- taalien olemassaolo voidaan näin ollen paljastaa, mutta se, miten he ovat olemassa, menee ajallis-avaruudellisen kä- sityskykymme ylitse.

Sama koskee ranskan kielen verbiä ’exterioriser’. (’ul- koistua’). Jos lukija jättäytyy sanan perinteiseen merkityk- seen, se jää tarkoituksettomaksi, mutta jos hän ajattelee sanan perusmerkityksiä, hän päätyy johonkin, joka panee hänen mielessään kellot soimaan, vaikkei hän pystyisikään sitä tämän pitemmälle määrittelemään.

Jotkut ovat panneet merkille, että verbillä ’eventuate’ on periaatteessa jonkinlainen yhteisesti ymmärretty aika- kehys, kun taas ranskankielisellä verbillä ”exterioriser” on avaruudellinen konnotaatio; ero tuntuu kiusaavan heitä. Mutta sen ei pitäisi. Tällainen merkityksen muutos on melko yleinen. Englanninpuhuja sanoo ”the time when” tai ”the day when” (’aika, jolloin’ tai ’päivä, jona’) mutta ranskanpuhuja sanoo ”le temps où” tai ”le jour où” (’aika, missä’ tai ’päivä, missä’).

Chaise kirjoittaa myös, että transsendentaalit eivät tule mistään; he pikemminkin ilmaantuvat luomisen seurauk- sena.

Anteeksi vain, mutta alkuperäistä aiheuttajien aiheut- taja, ainoaa aiheuttamatonta, lukuun ottamatta en kykene kuvittelemaan olentoja, jotka eivät olisi tulleet ulos josta- kin. Sanoisitko, ettei Ääretön Henki tule mistään ulos, koska hän on *iäisen Isä-Poika -unionin ainutlaatuinen persoo- nallinen seuraamus* [110:2]? *Transsendentaalit ovat ali_infiniittisiä ja aliabsoluuttisia, mutta ne ovat superfiniittisiä ja luotuja korkeammalla. Transsendentaalit olevaistuvat integroivaksi tasoksi, joka subteuttaa absoluuttien superarvot finiittien maks- miarvoihin. Luodun näkökulmasta katsottuna se, mikä on trans- sendentaalista, saattaisi näyttää olevaistuneen finiittisen seuraukse- na; ikuisuuden kannalta katsottuna se ilmaantui finiittistä enna- koivana. Ja on niitäkin, jotka ovat pitäneet sitä finiittisen ”esikaikuna”.* [1159:6]

Henkilökohtainen mielipiteeni on enemmänkin kysymys kuin vastaus. Kyseiset olennot (transsendentaalit) näyttävät vastaavan sellaista, mihin entisaikain filosofit viittasivat puhuessaan ’emanaatioista’ (’esiinpurkautuminen’). Miksi *Urantia-kirja* siis ei käytä verbiä ’emanate’ ja substantiivia ’emanation’? Syynä lienee se, että he halusivat varata nä- mä sanat tarkoittamaan fyysisistä säteilyä? Oliko syynä riitojen välttäminen näiden sanojen gnostilaisen ja uus- plotinuslaisen tulkinnan välillä?

IUA:n kansainvälinen konferenssi

Dourdan, Ranska, 3.–7.8.2002

Vertauksia

Nashvillessa Yhdysvaltain Tennesseessä toukokuussa 1999 järjestetyssä opintosymposiumissa osallistujia pyydettiin kirjoittamaan omaperäisiä vertauksuvia, jotka selventäisivät jotakin taivaan valtakuntaan liittyvää näkökohtaa. Muutama lyhyemmistä vertauksista julkaistiin Journalin joulukuun 1999 numerossa. Tässä jokunen lisää.

Kuninkaan poika

Olipa kerran pienen kuningaskunnan kuningas, joka ymmärsi, mitä viisas hallitseminen merkitsee. Hänen poikansa ja kruununperijänsä odotti, että häntä kohdellaan samoin kuin naapurikuningaskuntienkin prinsskejä. Olihan hän sentään kuninkaallisia ja varsin hyvin asemastaan tietoinen. Hän nautiskeli siitä, että alamaiset kunnioittivat häntä.

Huomatessaan poikansa nauttivan prinssiyydestään ihan liikaa, kuningas päätti panna tämän töihin pelloille, joilla hänen muutkin alamaistensa uurasivat. Nuori prinssi vikuroi kovasti vastaan. Hänhän tiesi, että kaikkien muiden valtakuntien prinssit viettivät huoletonta elämää. Vuosia alamaistensa mukana työskenneltyään hän kuitenkin alkoi tutustua heihin ja kunnioittaa heitä tavalla, jol-

laista hän ei ollut osannut aavistaakaan. Hän ymmärsi vihdoin, miten tärkeää on tehdä lujasti työtä. Hänelle valkeni, että hänen valtakuntansa menestys perustui hänen alamaisiinsa, ei suinkaan hänen prinssiyyteensä. Kun prinssi aikanaan nousi valtaistuimelle, hänellä oli valmius hallita alamaisia näitä aidosti ymmärtäen ja rakastaen.

Nuorena miehenä pelloilla raataessaan prinssi kirosi moneen kertaan isänsä tästä julmaksi luulemastaan kohdelusta ja synnyinoikeuksiensa kieltämisestä, mutta valtaistuimella istuessaan ja valtakuntansa tulevaisuuden hyväksi työskennellessään hän ylisti isäänsä siitä, että tämä oli niin hyvin valmentanut hänet vaativiin johtajan tehtäviin.

Lemmikki

Miltei jokaisella ihmisellä on jotakin, josta hän pitää kiinni helmasyntinään ja jonka taivaan valtakuntaan pääseminen vaatii osana sisäänpääsymaksua. [1802:3]

Olipa kerran maailmankuulu eläintenkesyttäjä, jonka maine leijonien ja tiikereiden kouluttajana oli kiirinyt kauas. Oli tosiaan hämmästyttävää, mitä kaikkea hän sai suuret kissaeläimet tekemään. Haastattelijan kerran kysyessä, pelkäsikö hän niitä, vastaus kuului: ”Vaikka ne näyttävätkin kesyiltä, pidän aina mielessäni, että ne ovat silti villieläimiä.”

Vuosien vierieissä leijonankesyttäjä alkoi potea yksinäisyyttä, joten hän päätti ottaa lemmikkieläimen. Tuntui kuitenkin joltisenkin hassulta, että maailmankuululla eläintenkesyttäjällä olisi lemmikkinään yorkshirenterrieri, kultakala tai kotikissa. Isot kissathan ne hänen alaansa olivat. Kun yksi tiikereistä kuoli synnytykseen, hän siis päätti ottaa sen poikasen kasvatikseen.

Suloinen pikku otushan se oli, ja siitä oli paljon huvia. Koska pentu oli koko ajan hänen hoivissaan, hänen on-

nistui opettaa sille vieläkin hämmästyttävämpiä temppuja, temppuja jollaisia muut isot kissat eivät osanneet.

Muutamaa kuukautta myöhemmin kissa erään leikkisän tuokion lopuksi raapaisi pahasti emäntäänsä. Varmuustoimena emäntä poistatti siltä kynnet.

Kun muutaman kuukauden kuluttua taas leikittiin, kävi niin, että tiikeri puraisi emäntäänsä käsivarteen, ja käsivartta koristi kohta neljätoista tikkiä. Turvatoimena hoitaja poistatti siltä terävät kulmahampaat.

Hän piti tiikeristään kovasti eikä kyennyt ymmärtämään, mikseivät hänen ystävänsä suostuneet vierailulle, kun kissa juoksenteli talossa vapaana.

Eräänä päivänä lemmikkitiikeri tappoi emäntänsä. Se oli sittenkin vain villieläin.

Vertauksen ymmärtämiseksi on tiedettävä, että englannin kielen ilmaisu 'pet evil' (suomeksi 'helmasynti') tarkoittaa sananmukaisesti käännettynä "lemmikkeysyntiä". [Kääntäjän huomautus]

Torvi

Ville oli yksinäinen poika. Hänellä ei ollut montakaan ystävää, ja niin hän vietti aikaansa enimmäkseen omissa oloissaan. Tavan takaa hän tuumaili: ”Jospa keksisin, miten olla onnellinen.” Usein hän ajatteli, että jos hän joskus löytäisi keinon olla onnellinen, hän kertoisi sen koko maailmalle.

Päivänä muutamana Villen eno antoi hänelle vanhan torven. Ville ei ollut uskoa silmiään! Se oli ihaninta, mitä

hän oli koskaan nähnyt. Hänelle tuotti suurta huvia soittaa torvea lähes taukoamatta. Se oli niin ihmeellistä, että Ville tunsu pakottavaa tarvetta antaa muittenkin nauttia lahjastaan. Niinpä Ville vei torvensa paikkaan, jossa hänen vanhempansa kestisivät ystäviään. ”Katsokaas, mitä olen löytänyt!”, Ville sanoi. Ja hän töräytti torvesta korkeimmat nuotit mitä hän suinkin osasi ajatellen samalla, miten kivaa se oli ja miten riemukasta oli päästää muutkin

osallisiksi nautinnosta. ”Ville! Olisitko hiljaa!”, hänen äitinsä karjui. ”Yritämme tässä keskustella aikuisten kesken.”

Ville oli ymmällä. Miksei kukaan ymmärtänyt, miten verraton hänen torvensa oli? Hän kokeili samaa muihin ihmisiin tuumiessaan, että hänen vanhempansa vain olivat pölkkypäitä. Mutta tulos ei juuri koskaan ollut sen parempi. Jopa hänen ystävänsä alkoivat pitää häntä vähän pimeänä. Tuntui, ettei kukaan ymmärtänyt tätä ihanuutta.

Mitä Ville muutakaan voi kuin päättää olla piittaamatta muitten ajatuksista ja viettää aikaa torven parissa niin paljon kuin suinkin.

Aikaa myöten Ville oppi torvensoitosta aina vain enemmän. Paljon harjoittelun jälkeen hän alkoi olla sinut

instrumenttinsa kanssa ja tiesi jo, miten sen saa laulamaan. Ennen pitkää Ville oli omistanut koko elämänsä trumpetilleen.

Jatkuvasti sensuuntaisia päätöksiä tehtyään Villestä tuli lopulta todellinen torvensoiton taitaja. Eikä aikaakaan, kun ihmiset alkoivat etsiä häntä hänen konsertteihinsa. Monet liikuttuivat kyyneliin asti sitä yksinkertaista mutta ylimalaista kauneutta kuunnellessaan, joka välittyi hänen musiikkinsa kautta.

Eräänä päivänä muuan mies kuului Villen konsertin päätyttyä sanovan: ”Olen useasti ihmetelty, onko taivaassa mitään Jumalaa. Tätä miestä tänä iltana kuunneltuani tiedän, että on ja että Hänen tosiaankin täytyy rakastaa meitä tällaisen kauneuden salliessaan.”

Ylös pohjamudista

Elipä erään lammen pohjalla ennen muuan muta-ötökkäyhdyksunta. Veden pinnalla aika ajoin kajastava valo sai aina kaikkien mielikuvituksen liikkeelle. Kun ne kyselivät toisiltaan, mitä tuo valo oli, niin vanhimmat ja tietävimmät selittivät, että ylhäällä oli toinen maailma, ja että heidän joukostaan olivat monet terävimmät, vahvimmat ja lupaavimmat yksilöt uskaltaneet ylös asti eivätkä olleet koskaan palanneet. Kukaan ei siis tiennyt tarkasti, miltä tuo toinen maailma näytti.

Ryhmä teini-ikäisiä sopi keskenään, että ne yrittäisivät päästä näkymättömään maailmaan, mutta samalla ne lupasivat tulla takaisin kertomaan siitä muillekin. Niinpä yksi niistä päätti eräänä päivänä nousta ruo'on vartha ylös uuteen maailmaan.

Nousu oli pitkä, mutta pinnan puhkaistuaan, uskalikko näki ällistyttävän maailman. Veden pinnalla kellui kasveja ja kukkia, lumpeita keikkui joka puolella ja ruokoja huojuu tuulessa loputtomiin. Se kuuli uusia ääniä lintujen sirkuttaessa ja sammakoiden kurnuttaessa. Tuuli ja auringon lämpö olivat uusia aistimuksia. Ruo'olla kököttäessään

toukkaa alkoi nukkua, sillä nousu oli ollut uuvuttava. Kohta se vaipui uneen.

Herättyään se kauhukseen huomasi, että sen ruumis oli jäykistynyt koteloksi. Se ei kyennyt liikkumaan. Mutta se venytteli ja pyristeli kunnes kotelo murtui ja se pääsi siitä ulos. Se huomasi saaneensa uuden ruumiin ja muuttuneensa sudenkorenoksi, jolla oli selässään samanlaisia ulokkeita kuin se oli nähnyt olevaksi linnuilla.

Korenon oikoessa uusia siipiään tuulenvire tarttui siihen sen ilmaan kiskaisten. Se alkoi tasapainoon päästäkseen räpytellä siipiään ja huomasi kykyjään koeteltuaan, että se pystyi ohjailemaan lentoaan. Laskeuduttuaan toiselle ruo'olle se kurkisti alas veteen ja kykeni vaivoin näkemään mutaötökät sen pohjalla. Vaisto sanoi sille, että se ei voisi uudessa ruumiissaan täyttää lupaustaan palata lammen pohjalle. Sen oli katkeransuloisen surun vallassa todettava, että se ei enää koskaan näkisi ystäviään näille hyvästit jättääkseen ja tästä ällistyttävästä uudesta maailmasta kertoakseen. Riemu kuitenkin otti vallan, ja se lensi pois tutkimaan uutta elinympäristöään.

IUA JOURNAL

Vuositulo (neljä numeroa): 10 euroa

Irtonumerot: 4 euroa

Vuosituloksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

IUA Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeelliseksi katsomansa toimitukselliset muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen. Toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä Journaliin varmistaakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Journalille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset johonkin Urantia-säätiön toimistoista. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan Urantia-säätiön keskustoimistoon. Kansainvälinen Urantia-yhdistys ja International Urantia Association Journal ovat läheisessä suhteessa Urantia-säätiöön, *Urantia-kirjan* alkuperäiseen julkaisijaan. Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä, IUA Journalista tai Urantia-säätiöstä, ota yhteyttä johonkin etukannen sisäsivulla luetelluista Urantia-säätiön toimistoista.

Kaikki tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten, Urantia-säätiön johtokunnan tai Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Ellei toisin osoiteta, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.